

ȘTEFAN DUMITRESCU

IISUS ȘI VÂNTUL

Piesă de teatru în trei părți

Personajele :

Scriitorul
Biologul
Regele
Maria
Moarta
Cerșetorul
Petru
Jean
Regina

PARTEA ÎNTÂI

Imaginea unui spațiu viran, la marginea unui oraș. Se ghicesc colinele de gunoaie, caroserii ruginite și deformate, de mașini, silueta unei bărci. În aer plutește o ceață rară, murdară. De undeva de departe, din când în când se aude o sirena răgușită, apoi țipetele sfâșietoare ale unor pescăruși. Un grup de oameni epuizați, zdrențăroși, mărșăluiesc părănd a căuta un drum prin aceste locuri. Din când în când se opresc pentru a se odihni, așezându-se pe câte un dâmb sau pe câte o piatră. Acțiunea piesei se petrece în viitor.

SCRIITORUL : (îmbrăcat în zdrențe, gâfâie epuizat, căutând un loc sau ceva pe care să se așeze) Oameni buni ! (tare, gemând) Oameni buni ! Așa nu mai merge. Trebuie să ne opunem.

BIOLOGUL : (se uită temător în jur) Încetează, domnule, o dată ! (trist) Ai noroc că ne-am rătăcit de turmă. Ne-am rătăcit...

SCRIITORUL : (încordat, cu ochi ieșiți din orbite) Turmăăăă! Da, domnule, am zis bine. Am ajuns o turmă. (tare) Asta suntem, o turmă... (gâfâind) Ascultă-mă pe mine. (privindu-i cu milă și disperare) Oameni buni, trebuie să luptăm din toate puterile! Trebuie să ne opunem din răsuputeri !

PETRU : Domnule, dacă nu te oprești îți închid gura cât ai zice pește ! Înțelegi ?

MARIA : (s-a oprit. Își ia capul în palme) Terminați o dată, nu mai suport !

MOARTA : Ca să nu ajungem la încăierare ascultați-mă pe mine, și faceți ce am făcut și eu. Eu m-am întins pe pământ, am închis ochii și am zis tare. (îngrozită, tremură din tot corpul) Doamne, eu nu mai sunt om! Nu ma am conștiință, nu mai am sentimente de om, și ia-mi și toate noțiunile din cap. Ia-mi din creier cuvântul tată și cuvântul mamă. Ia-mi și noțiunea de Dumnezeu. (liniștită) De acum nu mai sunt om, sunt moartă. (se prăbușește hohotind)

SCRIITORUL : (vine lângă ea încercând s-o ajute) Helene ! Helene ! Încearcă să fii tare, Helene. Ai să vezi că o să izbutim.

CERȘETORUL : Las-o, domnule, în pace.

BIOLOGUL : Are dreptate. (trist) Femeia aceasta a procedat foarte bine. Așa trebuie să facem toți.

SCRIITORUL : În nici un caz, fraților. (dramatic, cu mâinile tremurând) Prieteni, oameni buni, dragii mei, ascultați-mă cu atenție, ascultați-mă bine! Când or să vină polițiștii, sau doctorii ori psihologii, ori cum, dracului, îi mai cheamă, să ne prefacem toți că suntem australopiteci. (apăsător) Că am devenit australopiteci, și acum suntem foarte fericiți. (tare) Suntem cei mai fericiți australopiteci.

REGELE : (venind în fața lui, încearcă să-l ia de piept) Dar dumneata, domnule, de unde dracului ai apărut ? Noi eram o ceată fericită, mergeam pe câmp fericiți, când ai apărut dumneata. (tare) Eu eram Conducătorul unei certe fericite. (urlă) Înțelegeți? Eram regele unei cete fericite !

SCRIITORUL : (îl îmbrânțește) Ia mâna de pe mine, domnule !

REGELE : (furios, agresiv) Te omor, ticălosule ! (urlând) Eu sunt Regele, înțelegi? Sunt rege și am dreptul să fac ce vreau cu tine ! (vrea să-l ia de piept) Am dreptul de viață și de moarte asupra supușilor mei! Înțelegi?

MARIA : (ca și cum și-ar aduce aminte de ceva) Ia lasă-mă, domnule, în pace, parcă îmi aduc aminte de ceva.

REGELE : (o îmbrânțește) Tu să taci !

CERȘETORUL : De ce o îmbrâncești, domnule? M-am săturat de măgăriile dumitale. De când ai venit la noi în ceată repeți ca un papagal că ești rege. (măimățărindu-l) Eu sunt regele vostru. Sunt regele vostru Soare! (privind în sus) Și cerul este acoperit numai de nori.
PETRU. Fratele Lazăr, și femeia aceea pe care o chema Lucia din cauza ta au plecat din ceată! (urlând) Pentru că nu mai suportau să te audă repetând ca un maimuțoi că ești rege. (gâfâie) Eu sunt regele vostru, sunt regele David, pe mine m-a trimis Domnul să vă binecuvânteze, să vă pocăiți, căci de acum am trecut în altă viață. (apăsător) Am trecut în altă viață pe mă-ta, porcule ! Escrocule ! (gâfâie, pare epuizat) Pe mine mă interesează să știu ce s-a întâmplat cu mine. (rar, trist) Ce se întâmplă cu noi. (bătându-se cu pumnul în piept) Asta vreau eu să știu !

MOARTA : (care s-a ridicat de jos) Exact ! Acesta este cuvântul. Aș vrea să știu și eu, ce s-a întâmplat cu mine? (jalnic) Oameni buni, ce s-a întâmplat cu noi ?

REGELE : (urlând, înroșindu-se tot) Ticăloșilor ! Nenorociților ! (Petru îi astupă gura cu palma) Aaaa! Aaaaa!

BIOLOGUL : (îngrozit, a rămas pe gânduri) Vag...îmi aduc aminte...de o zi însorită, de o grădină. Parcă eram biolog într-un laborator...

SCRIITORUL : (își amintește) Exact, frate... Adu-ți aminte. Încearcă să-ți aduci aminte cât mai multe detalii. (ceilalți îl privesc îngroziți, cu o lumină stranie pe față)

MARIA : (tristă) Da, domnule, încearcă să-ți aduci aminte cât mai multe lucruri. (tare, tragic) Pentru că s-a întâmplat ceva teribil cu noi. (tremurând) Ceva teribil, înțelegi ?

JEAN : Cearta asta a făcut să se rupă ceva în noi parcă. (gândindu-se, iluminat) Am un sentiment foarte ciudat. Ca și cum m-aș afla la începutul lumii...

SCRIITORUL : (își ia capul în palme) Îmi vine să urlu ! Oameni buni ! Oameni buni, luați-vă capul în palme și dați-vă cu capul de toți pereții...(în momentul acesta se aude huruitul îndepărtat și înfundat al unui elicopter sau al unui avion)

BIOLOGUL : (îngrozit) Culcat! Culcat! La pământ! La pământ ! Culcați-vă toți la pământ ! (rămân toți culcați la pământ, acoperindu-și fiecare capul cu ce găsește. Huruitul straniu al aparatului se aude acum foarte slab, semn că s-a îndepărtat destul)

SCRIITORUL : Încearcă să-ți aduci aminte, prietene. Fă efortul să-ți amintești ! Ai zis că erai biolog într-un laborator...(acum huruitul avionului se aude peste tot)

MOARTA : (murmurând, are mințile rătăcite) Prietene...prietene... (mai tare, jalnic) Prietene...prieteneeee ! (speriată) Doamne, unde am auzit eu cuvântul acesta, prietene? (repetă, gânditoare) Prie-te-ne...prie-te-ne...

SCRIITORUL : (uimit, bucuros) Oameni buni, s-a întâmplat ceva îngrozitor cu noi...(cu chipul iluminat) Voi ați uitat ce înseamnă cuvântul prietene...(tare) Spune, dumneata, care zici că ești regele nostru, ce înseamnă cuvântul prietene?

BIOLOGUL : (ridicându-se furios de la pământ, cu pumnii ridicați, agitat) Aruncă substanțe asupra noastră, ticăloșii! Acum mi-am adus aminte ce s-a întâmplat cu mine prima dată...

REGELE : (îl privește împietrit) Parcă îmi aduc aminte ceva... (brusc, și-a amintit) Prietene înseamnă piatră. (încurcat, nesigur) Nu, nu...nu. Prietene înseamnă...înseamnă... (nu reușește să-și amintească)

SCRIITORUL : (lui Jean) Spune dumneata ce înseamnă cuvântul prietene?

JEAN : (încercând să-și aducă aminte) Prietene...parcă am auzit cuvântul ăsta...dar nu pot...

MOARTA : Eu nu știu...(jeluindu-se) pentru că eu m-am culcat la pământ și am zis, Doamne, ia-mi cuvântul mamă și cuvântul tată din cap ! Ia-mi toate cuvintele și toate sentimentele din creieri...ca să nu mă mai doară. (plânge) Dumnezeu a băgat mâna în creierul meu și mi-a luat toate cuvintele și toate sentimentele. (toți o privesc triști, cu capetele plecate)

REGELE : (trist, grav) Eu atâta știu, că sunt rege. (își lasă privirile în pământ) După ce mi-au dispărut toate imaginile din cap, eu atâta am mai știut, că sunt Rege.

SCRIITORUL : Dar dumneata știi ce înseamnă să fii rege ? Ce este acela un rege?

REGELE : (gândindu-se) Regele...regele... (deodată, fericit) Eu sunt Rege ! Eu sunt rege ! Eu sunt regele vostru! Și e foarte bine să fii rege. (trist deodată) Atâta știu, că eu sunt regele vostru și trebuie să-mi dați ascultare.

SCRIITORUL : Ciudat...Dumneavoastră vorbiți , vorbiți. Puteți să vorbiți...Și chiar să vă înțelegeți...Și totuși, ați uitat semnificația cuvintelor.

BIOLOGUL (cu mâna întinsă înainte, tremurând, bâiguind) Acum mi-am adus aminte. Asta s-a întâmplat după primul atac, când au aruncat cu substanțe din avioane. La început am simțit un miros ciudat, asfixiant. Apoi am avut senzația că cineva mă ridică pe sus, că sunt foarte fericit...În ziua aceea am fost foarte fericit.

SCRIITORUL : Toate ni se trag de la substanțele acelea pe care le-au aruncat din avioane.

JEAN : (urlă) Acum îmi aduc aminte! Parcă mi s-a deschis în creier o prăpastie care mă doare. (îl doare căci se ia cu mâinile de cap) Amintiți-vă, oameni buni...O duceam prost...De ani de zile trăiam prost, eram săraci și disperați... Urma să se producă o lovitură de stat, sau o revoluție...Apoi s-a spus că undeva au aterizat niște extraterestri, trebuia să ne pregătim pentru întâlnirea cu extraterestri...

BIOLOGUL : (înseninându-se) Îmi aduc aminte...da, da. (speriat) Au circulat asemenea zvonuri...

MOARTA : (îngrijorată) Și acum ce-o să facem ? Ce o să se întâmple cu noi?

SCRIITORUL : Cine suntem noi ? (privește uimit înaintea lui) Ce înseamnă cuvântul noi ?

MOARTA : (repetă ca o somnambulă) Noi...noi...noi ? (deodată, îngrozită) Exact, ce înseamnă cuvântul noi ? Cine suntem noi ?

SCRIITORUL : (gândindu-se) Eu cu dumneata, Elena, suntem noi...Și el, și cu dumneata...el, și cu dumneata.

MOARTA : (repetă) Elena...Elena... Unde am mai auzit eu cuvântul acesta ? Elena...Elena... (cei alți îi privesc tăcuți)

SCRIITORUL : (calm) Este numele dumitale, Elena...Așa te cheamă...te chema. (tragic) Așa te strigau părinții dumitale.

MOARTA : (își ia capul în palme) O, Doamne, vreau să mor...(jelind) Vreau să mooor ! Să nu mai știu de nimic. (plânge) Să mooor! (plânge în hohote)

BIOLOGUL : De unde știi cum o cheamă ? (pauză) Pe mine cum mă cheamă?

SCRIITORUL : Nu știu... (privește îngrozit înaintea lui.) Urletele unor hiene se aud jalnic de undeva de aproape) Știu numai atât, că ai fost biolog într-un laborator.

BIOLOGUL : (repetă încercând să-și aducă aminte) Laborator... Laborator...Parcă am mai auzit cuvântul ăsta?

SCRIITORUL : Laboratorul era locul în care ai lucrat dumneata...Adu-ți aminte, eprubete, instalații de analiză, computere.

BIOLOGUL : (Repetă) Instalații de analiză, computere...(clatină capul). Parcă mi s-a pus o ceață pe ochi. M-a cuprins amețeala...(gâfâie, pare speriat)

SCRIITORUL: Spune-mi ce este aceea amețeală ? Ai spus că te-a cuprins amețeala. (îl ia de piept, încercând să-l aducă la realitate.) Spune-mi, ce este aceea amețeală? (către ceilalți) Ce este amețeala, Elena? Oameni buni ! Cum este amețeala, când te cuprinde amețeala?

MOARTA : (murmurând) Așa mă cheamă pe mine, Elena... (ezită) Acum mi-am adus aminte...(rar) Așa mi se spunea...Elena...Elena...(cu o licărire în ochi) De unde știi că mă cheamă Elena?

SCRIITORUL : (trist)Te-am auzit când te zvârcoleai în somn. Plângeai, o strigai pe mama dumitale, care te căuta, și te chema strigându-te Elena. Așa striga-i în somn, unde ești Elena, fetița mea frumoasă, unde ești ?

REGELE: (criză de furie) Ticălosule, ticălosule, ce vrei să faci cu noi ? Eu sunt regele vostru, și numai mie trebuie să-mi dea ascultare ! Ucideți-l pe acest ticălos ! Ucideți-l când vă poruncesc ! (gâfâie) Ticălosul , ne umblă cu mâinile prin creier, cu mâinile lui păroase ne umblă prin mocirla creierilor!

SCRIITORUL : (întorcându-se către el și privind-l în ochi) Așa simți dumneata! Că-ți umblu cu mâinile prin creier ? Așa ? (patetic) Atunci este bine...Înseamnă că începem să ne trezim. (convingător) Începem să simțim că avem creier...O să simțim apoi că avem inimă, o să redescoperim că putem să gândim cu creierul nostru... Să simțim cu inima noastră.

REGELE : (furios) Asta ar fi cea mai mare ticăloșie și prostie. Să ne reîntoarcem din nou la cea ce am fost. Eu sunt regele vostru, eu răspund de voi, și mie trebuie să-mi dați ascultare. Altfel va fi vai și amar de voi!

JEAN: (se repede la el) Vrei s-o luăm iar de la cap ! Tu nu înțelegi, idiotule, că s-a întâmplat ceva cu noi ! Poate că s-a întâmplat ceva cumplit cu specia umană ?

SCRIITORUL : (regelui, apoi celorlalți) Omule, înțelege, mășeluiam pe câmpul acesta și prin gunoaiele acestea de nu știu când timp. Este posibil să mășeluiim de ani de zile. Ne-am adunat instinctiv într-un grup, în ceata asta pentru că înainte de a ne aduna, bântuiam fiecare singur pe întinderile acestea nesfârșite, acoperite de fum și de ceață. De gunoaie. Fără să știm de noi...(urlând) Înțelege, noi am mers în neștire pe coclauri, prin orașele care sunt o ruină, căutându-ne unul pe altul și fără să știm de noi ! Am mers prin bezna din noi, pentru că în mințile și în sufletele din noi a fost până acum beznă. Nimeni n-a mai știut de el...Și pentru că în noi a fost beznă...(A obosit, se oprește extenuat) Și lumea prin care umblam, fără să știm, era tot o beznă...Și acum beznă asta a început să se risipească...Înțelegeți?

BIOLOGUL : (uimit, luminat) Într-adevăr, așa este. Așa trebuie să fie. Așa s-au petrecut lucrurile...Până acum am tot înnotat prin bezna asta.

MOARTA : Doamne, Dumnezeule...Pentru ce ? (este gătită de emoție)

REGELE : (a rămas și el pe gânduri) Eu nu vreau să știu de nimic ! Sunt Rege și trebuie să-mi dați ascultare ! (tăcere, pustiu)

JEAN : Trebuie să mergem mai departe, să cântăm...

BIOLOGUL : (scriitorului) Dumneata de unde știi lucrurile acestea ?

SCRIITORUL : (privind-l cu milă) Spune-mi, te rog, ce înseamnă lucru ?

BIOLOGUL : (ca și cum ar fi fost lovit brusc de amnezie) Lucru...Ce este acela un lucru ? Parcă am auzit cuvântul acesta...

MOARTA : (bâiguind) Lucrul.... Ce este acela un lucru ?

SCRIITORUL : Ascultați-mă cu atenție. Eu sunt scriitor. Și în vara aceea am mers la țară, unde aveam o casă. Acolo m-am închis într-un fel de beci, foarte confortabil, unde mă

izolam ca să pot să scriu... Lucram la un roman...(privind trist în zare, aducându-și aminte)
Întotdeauna când scriu simt nevoia să mă izolez de lume...

MARIA : (tristă) Lume...Ce este aceea lume?

SCRIITORUL : Ascultați-mă cu atenție...Mă izolasem deci în beciul acela, ca să nu mai aud zgomote, să nu mă mai întâlnesc cu prietenii. Când plecasem din oraș știam că se pregătește o lovitură de stat. Circulaseră zvonuri că Dictatura avea să cadă.

PETRU : (încercând să-și aducă aminte, murmură) Dictatorul...dicta...torul...Dictatorul.
Parcă am mai auzit cuvântul ăsta...Dic...ta...torul...

SCRIITORUL : Spune-mi, prietene, ce înseamnă Dictatorul? Ce era Dictatorul ?

JEAN : (repetă pierdut) Dictatorul...Dictatorul...

SCRIITORUL : Apoi eram în tren, ultimul drum pe care l-am făcut cu trenul, mergeam la țară să mă izolez...Am auzit că undeva ar fi aterizat oamenii unei civilizații extraterestre.

MARIA : (ca și cum ar murmura) Civilizația extraterestră...Civilizație extraterestră...

SCRIITORUL : Exact, Maria...O civilizație extraterestră, se spunea că ar fi aterizat undeva, dar nu se știa nimic precis...

MARIA: (repetă pierdută) Maria...Maria...

SCRIITORUL : Trăiam claustrat...în beciul de la țară, de nu știu câte zile, când am avut presimțirea că se întâmplase o mare nenorocire...(către Petru) Spune-mi, dumneata, te rog...ce este aceea o mare nenorocire?

PETRU : (încurcat) Nenorocire...nenorocire...

SCRIITORUL : (către Biolog) Adu-ți aminte...lucrui într-un laborator, cu eprubete, cu stative...cu substanțe.

BIOLOGUL : (epuizat, îngrozit) Laborator...laborator...un laborator... Nu ! Nu mi-aduc aminte.

SCRIITORUL : (îngrozit) Dumnezeule...acum înțeleg. Voi sunteți ca somnambulii. Și poate și cu mine o să se întâmple la fel. Vorbim, dar nu știm ce vorbim, existăm, dar nu știm că existăm. (către Moarta) Spune-mi, cum te cheamă pe dumneata ?

MOARTA : Nu știu...eu, eu, sunt moartă...Eu am murit demult. (pare speriată)

SCRIITORUL : Cine ți-a spus că ești moartă? (respiră adânc) Poate că te-a mințit...(tare)
Eu îți spun că ești vie ! Trebuie acum să faci efortul de a te trezi la realitate...La viață !
(urlând) Pentru că ești vie ! Eu îți spun că ești vie !

JEAN : (cu privirile pierdute) Viața...viața...viața... (uluit, speriat) Ce e aceea viața ?

SCRIITORUL : (fericit, luându-se cu mâinile de cap) O, Doamne...În sfârșit, mi se pune prima întrebare...Asta înseamnă că nivelul conștienței, al psihismului dumitale începe să se activeze. (apăsător, privindu-l în ochi) Cum te cheamă pe dumneata ?

JEAN : (îl privește cu ochii holbați)

SCRIITORUL : (arătând-o cu degetul) Pe ea o cheamă Elena. Am aflat în timp ce o ascultam cum vorbește singură. Se jela și spunea, Elena, Elena, fetița mea frumoasă, eu sunt mama ta și te caut pe coclauri și pe câmpurile nesfârșite de gunoaie. Apoi tot ea singură începea s-o caute pe mama ei : O, mamă, care mă strigi și mă cauți, unde ești, mamăăă, te caut cu lumânarea prin ceața asta și nu te găsesc ! (respiră adânc, oftează)
Lucrul acesta m-a impresionat foarte mult, m-a cutremurat ! (se lasă deodată tăcerea. Toți îl privesc îngroziți. O pală de vânt învălătuțește ceața făcând-o mai densă)

REGELE : (s-a trezit primul. Ca și cum și-ar reaminti) Cuvintele dumitale au un efect ciudat asupra noastră... Am senzația că încep să-mi cadă niște bucăți mari de sticlă de pe creieri.

SCRIITORUL : (îl privește fericit) Asta e, prietene. O să încerc să vă ajut să ne reamintim totul, totul... (cade pe gânduri) Atunci vom cunoaște adevărul. Vom ști tot ce s-a întâmplat cu noi...(către Moartă) Mai spune-mi o dată, femeie dragă, cum te cheamă?

MOARTA : (încurcată, bâiguind) Eu...eu...eu...nu...nu !

SCRIITORUL : (privind-o) Cum te cheamă pe tine ? Ești o femeie tânără și frumoasă...Trebuie să îți aduci aminte cum te cheamă.

MOARTA : (îl privește mută, disperată) Eu...eu...(este din ce în ce mai îngrozită. Brusc își ia capul în palme și începe să plângă în hohote)

SCRIITORUL : (pare deznădăjduit) O să încerc să vă ajut să vă reamintiți, oameni buni...Dacă nu, o să vedem ce putem să facem...(toți îl privesc în tăcere, îngândurați, cu un fel de venerație) Încotro vom putea s-o luăm, să găsim un loc în care atmosfera este mai puțin poluată...Să ajungem într-un loc deschis și luminos.

REGELE : De unde știi că eu sunt Rege?

SCRIITORUL : Pentru că cineva ți-a băgat în cap ideea că ești Rege...(trist, meditănd) Sau dracului știe ce s-a întâmplat ? (îl privește fix, din ce în ce mai îngrozit. Urlă) Dumnezeuleeee ! Acum mi-am adus aminte...Când am plecat din oraș am lăsat-o acasă pe ea...cu copilul...(gâfâie, are ochii ieșiți din orbite)

MARIA : (îngrijorată) Ce se întâmplă ?

SCRIITORUL : (își ia capul în palme) Efectul substanțelor m-a atins și pe mine...(ca un posedat) Acum o văd în fața ochilor...(ca un nebun) Are ochii negri, negri și buni ! (urlă) Îi văd numai ochii ! (plânge) Dumnezeule, de ce îi văd numai ochii ? (devne disperat) De ce nu o pot vedea întreagă înaintea ochilor ?

MOARTA : (neândrăznind să-l atingă) Domnule...domnule...

SCRIITORUL : (uluțit, cu o lumină stranie pe chip) Acum mi-am adus aminte...Am avut o familie, am avut copii...(urlând) De ce nu reușesc să-mi aduc aminte de ei, de ce nu pot să-mi aduc aminte chipul lor !? (se lasă să cadă la pământ. Începe să plângă, să se zbată)

MOARTA : (are expresia omului îngrozit) Simt că o să se întâmple ceva rău! Îmi spune mie sufletul că se va întâmpla o mare nenorocire...

REGELE : (ca în transă) Eu am fost odată, demult, rege. Am fost rege ! Și acum mai sunt rege.

PETRU : Să avem răbdare, încetul cu încetul ne vom trezi.

JEAN: Pe mine mă doare îngrozitor capul. O durere infernală. (își prinde capul în palme) Îmi vine să urlu de durere...

BIOLOGUL : De la substanțele acelea blestamate, pe care le-au aruncat în aer.

MARIA : Mă doare capul...Mă doare trupul care se întinde la nesfârșit.

SCRIITORUL : (se ridică brusc. Pare posedat, ca și cum ar urmări o vedenie.) Acum o văd...O văd în fața ochilor. O cheamă Ana... Ana Maria...(în momentul acesta se aude din nou huruitul înfundat al unui avion)

REGELE : Culcat ! Culcat, la pământ, culcat ! Culcat !

MOARTA: (rămâne în picioare, țipând. Un țipăt prelung, sfâșietor, care despică ceața până departe. Toți ceilalți, în afară de scriitor s-au culcat la pământ.)

SCRIITORUL : (într-o stare de prostrație.) Ce sens mai are totul ?...Ce sens...

MARIA : (se ridică, are chipul iluminat) Acum o văd. Eu sunt Maria Magdalena și ea mă cheamă la ea. (pornește orbecăind prin ceață. Ceilalți mai sunt încă la pământ, cu fețele ascunse în maidanul de gunoi.)

SCRIITORUL : (care a văzut-o) Mariaaa... Unde te duci,Mariaaa !!

MARIA : (întorcându-se) O văd, uite-o! Este ea, Fecioara cu Pruncul. (pornește mai departe)

SCRIITORUL : Mariaaaa !! (aleargă după ea) Nu poți să pleci așa peste câmpuri !! O să te rățăcești !! (a ajuns lângă ea) Îți mulțumesc pentru că tu mi-ai adus aminte de ea !! (îi sărută mâna) Dacă nu erai tu, nu mi-aș fi adus aminte niciodată de ea.

MARIA : (îl privește în extaz) Dumneta ești, nu-i așa ? Și ai fost trimis pe pământ ca să ne salvezi !

SCRIITORUL : Cine este acel el, Maria ?

MOARTA: (se chiercește ca și cum ar fi avut o durere în pânțele. Apoi își pune mâinile la ochi, ca să și le ia brusc și să-l privească fericită) Simt cum înviez, (strigându-l) Doamne !! Acum mă înalț din morți !!

SCRIITORUL : (asistă uimit la scenă)

MARIA : (se întinde, lovește brațele de aer ca o pasăre) Acum mă înalț, simt cum mă înalț. O, Doamne, ce bucurie este înălțarea la cer !! (în extaz) Simt o bucurie fără seamă ! (se oprește brusc în această poziție)

SCRIITORUL : Ai ajuns, ființă minunată ! Oprește-te ! Stai și mă ascultă ! Numele tău este Maria, și acum ai înviat din morți !

MARIA: (îl privește extenuată) Și unde mă gălesc?

SCRIITORUL : Pe pământ.(către ceilalți) Iar aceștia sunt frații tăi ! Cu ei o să trăiești, și o să împarți și necazurile, și bucuriile.

MARIA : (privindu-l cu ochii mari) Ce s-a întâmplat cu mine ? Cine ești dumneata?

SCRIITORUL : Un om , ca și tine. Care caut ca și tine să înțeleg ce s-a întâmplat cu noi.

MARIA : Ce este cu ceața aceasta care ne înconjoară, și care mă înăbușă ? Are un miros foarte ciudat.

SCRIITORUL : Nu știu. Asta aș vrea să aflu și eu. (după un timp) Eram oameni normali pe pământ, trăiam într-o societate cuprinsă de criză. E adevărat. Cuprinsă, prăbușită într-o criză profundă. Apoi brusc, nu știu ce s-a întâmplat cu noi. Îmi aduc aminte de huruitul avioanelor, multe avioane, nu se mai terminau. Am ieșit din beciul în care mă culcasem și am apucat-o pe stradă. Atât îmi aduc aminte : bărbați , copii și femei care fugeau să se ascundă. Apoi m-am trezit pe acest câmp, în luncă.

MARIA : (îl ascultă îngrozită) Și ei cine sunt ?

SCRIITORUL : Niște nefericiți ca și noi, numai că ei n-au reușit să se trezească. După atacul acela cu substanțe psihotrope asupra localităților, n-au mai reușit să se trezească.

MARIA : (îl privește neîncrezătoare) Nu-mi aduc aminte de nimic.

SCRIITORUL : O să te ajut să-ți amintești. De altfel și eu cred că mai am multe lucruri pe care trebuie să mi le amintesc. (dintre cei care se aflau culcați la pământ, regele țâșnește în picioare)

REGELE : (răcnește) Culcat !! La pământ !!! Eu sunt regele vostru !! (femeia îl privește îngrozită, trăgându-se lângă scriitor)

SCRIITORUL : Nu te speria. Și eu și dumneata am fost ca el. Dar noi ne-am trezit.

REGELE : (urlând) Culcattt !!! Eu sunt regele vostruu !! Cuulcaaaaat !!

MARIA : (privindu-l pe scriitor) Este nebun, nu-i așa ?

SCRIITORUL : Nu Maria. Sau nu cred. E mai degrabă drogată. Substanțele astea psihotrope au un efect ciudat asupra sistemului nervos. Îți inhibă probabil câțiva centri nervoși, responsabili de procesul înțelegerii și al memoriei, pentru că oamenii vorbesc ca și

cum ar fi normali. Vorbești cu ei și ai impresia că te înțeleg, iar apoi îi întrebi dacă au înțeles ceva, dacă înțeleg ce spun, și ei de fapt au uitat tot și n-au înțeles nimica.

MOARTA : (se ridică de la pământ, și vine către ei) Să nu plecați, să nu ne părăsiți. (rugător, ca și cum ar jeli) Dumneata ești om bun, acum știi că ești om bun.(În văzduh se aud croncăniturile unui cârd de corbi)

SCRIITORUL : Elena ce este acela un om bun ?

MOARTA : (încercând să-și aducă aminte) Un om bun ... e un om bun...este...(își duce mâna la tâmplă) O, Doamne, ce îngrozitor mă doare capul !

SCRIITORUL : (regelui) Prietene, ți-ai adus aminte ce e acela un rege ? Spune-mi, ce e acela un rege !

REGELE : (îl privește năuc)

MARIA: O, Doamne ! Când mă gândesc că la fel am fost și eu...

SCRIITORUL : Eu am ceva cunoștințe de psihologie, Maria, de psihanaliză. Știi ce este aceea o psihanaliză?

MARIA : (tristă) Da. Îmi aduc aminte. (pare epuizată) În viața cealaltă am fost profesoară. În adolescență am trecut printr-o criză religioasă. Atunci o visam mereu pe Fecioara cu Pruncul. (mică pauză) Oricare ar fi adevărul, pe mine m-a ajutat foarte mult credința în Dumnezeu. (Petru s-a ridicat și acum caută prin gunoaie. La fel face și Cerșetorul urmat de ceilalți.)

MARIA : Ce fac ?

SCRIITORUL : Nu știi...N-am mai văzut scena aceasta.

CERȘETORUL : (a găsit ceva. Pare un os. Se retrage mai departe să-l mănânce.) Acolo, acolo.

MARIA : Dumnezeule, caută de mâncare. (Cerșetorul a găsit o rădăcină pe care o mănâncă liniștit.)

SCRIITORUL : Caută prin gunoaie, sau mănâncă liniștit.

MARIA : Mi-e o foame de lup. Brr !! Oare ca ei m-am hrănit și eu ?

SCRIITORUL : (trist) Nu știi. Probabil. Substanțele acestea psihotrope, din câte înțeleg, inhibă îndeosebi nivelul conștient, lăsând ca viața omului să se desfășoare mai mult la nivelul subconștientului.

MOARTA : (le aduce rădăcini ca să mănânce.) Luați, luați și mâncați. Eu sunt moartă de aceea vă rog pe voi să mâncați.

SCRIITORUL: (înduișat de gestul femeii) Mulțumesc, Elena, mulțumesc. Bucata mea o dau Mariei s-o mănânce. (sperând că o poate aduce la realitate.) Ea e o femeie tare bună. În viața de toate zilele, mai înainte de ceea ce s-a întâmplat, ea a fost profesoară. (Biologul a găsit niște fructe. Aceste fructe aduc cu fructele unor mărăcini. Jean se repede la el să mănânce. Biologul îl îmbrânțește, mârâind ca un câine căruia i se ia halca de carne de către alt câine.)

MOARTA : (bâiguind) Maria, Maria...Este Maria.

JEAN : (s-a ridicat de jos, și se repede la Biolog) Te omor, ticălosule !! Numai tu vrei să te sature !!

BIOLOGUL : (a pus mâna pe o piatră și o aruncă înspre atacator) Bestie !! Nu înțelegi că sunt fructele mele pentru că eu le-am găsit ?

REGELE : (se apropie tacticos de ei) Încetați odată, nenorociților ! Eu sunt regele vostru, și lui i se cuvin mai întâi toate darurile pământului! (Jean a reușit să-l doboare pe Biolog, și acum încearcă să-l sugrume.)

MARIA : (țipă acoperindu-și fața cu mâinile)

SCRIITORUL: (se repede să-i despartă pe cei doi. Regele izbește cu furie în toți cu un lemn pe care l-a găsit la îndemână.)

REGELE : Opriți-vă odată, ticăloșilor !! Scârnăviilor!!

SCRIITORUL : (reușește să-l descleșteze pe Jean. Gâfâind.) Oprește-te, omule!! Încearcă să te calmezi!

JEAN: (zbatându-se) Te omor, ticălosule ! (regelui) Și pe tine te omor! (Petru și Cerșetorul au venit să se înfrupte și ei din fructele măracinilor) Faci pe regele, dar nu ești decât o brută nenorocită ! (urlând) Asta ești !

SCRIITORUL : (care este îmbrâncit și el) Încearcă să te stăpânești, omule !! Fă efortul să te stăpânești !!

BIOLOGUL : (s-a ridicat de jos. Gâfâie. Pare dezorientat, ca și cum n-ar ști pe ce lume se află)

SCRIITORUL : (încercând să-i domine) Pe ziua de astăzi o să încercăm să ne hrănim toți cu fructele acestea. Așa că ar fi bine să mănânce fiecare câțiva pumni de fructe. Sau și mai bine ar fi să le culegem, și apoi să le împărțim în mod egal !

BIOLOGUL : (începe să plângă cu sughițuri, la început slab, apoi din ce în ce mai tare. Cei care l-au ascultat pe Scriitor, îl privesc acum buimaci pe Biolog cum plânge)

SCRIITORUL : Maria, Elena ! Veniți să culegem fructe, și apoi le vom împărți la fiecare. Ne aflăm doar în Comuna Primitivă. Am ajuns culegători.

PETRU: Așa vom face, domnule. Decât să ne omorâm între noi, mai bine împărțim ca frații.

REGELE: (atenționându-i, aspru) Eu sunt regele vostru, și mie mi se cuvine primul dar !!

PETRU : (mânios) Dacă nu încetezi cu tâmpenia asta, că tu ești regele nostru, n-o să fie bine de tine ! (Petru, Scriitorul și Maria s-au apucat să culeagă fructe)

SCRIITORUL : Noi ne-am revenit, Maria. Trebuie să-i ajutăm și pe ei să-și revină. (Biologul și-a mai revenit. Nu face nimic. Șade jos, suspinând rar, privind în gol cu mintea confuză.)

MARIA : E îngrozitor !! Sunt disperată !! Ce s-a întâmplat cu noi ? Unde sunt orașele noastre, școlile, universitățile, teatrele ? (urlând) Ce s-a putut întâmpla cu noi într-un timp atât de scurt ?

SCRIITORUL : (încearcă să-l ridice pe Biolog) Gata, domnule Biolog ! S-au liniștit lucrurile ! Am ajuns în Comuna Primitivă și de acum încolo ne vom hrăni numai cu fructe și cu rădăcinile pe care le vom culege.

MOARTA : (s-a apropiat și ea să culeagă) Eu sunt moartă, pentru mine nimic nu mai are importanță. Eu sunt moartă, pentru mine...

CERȘETORUL : Eu sunt Cerșetor, dar mă dor mâțele de foame !

SCRIITORUL : Stai liniștit. O să-ți dăm să mănânci din fructele pe care le vom culege. Altă dată să nu mai sari la bătaie.

MARIA : (s-a oprit din cules) Cu câțva timp în urmă eram o națiune civilizată, cu orașe, cu uzine, cu școli, cu spitale, nu-i așa ?

SCRIITORUL : Exact, Maria. Trebuie să repetăm acest lucru la infinit, pentru a ne trezi la realitate ! (către ceilalți) Hei, oameni bun, ascultați-mă cu atenție. Noi suntem oameni !! (repetă, bătându-se cu pumnul în piept) Oameni !! Oameni !! Repetați și voi : Noi suntem oameni, oameni, oameni !!

CEILALȚI : (repetă lovindu-se mecanic cu pumnul în piept) Noi suntem oameni !!

SCRIITORUL : (apăsat) Noi suntem oameni !!

CEILALȚI : Noi suntem oameni !!

SCRIITORUL: (sacadat, apăsător) Cu noi s-a întâmplat o mare nenorocire !!

CEILALȚI : (sacadat) Cu noi s-a întâmplat o mare nenorocire !!

SCRIITORUL : Mai înainte am trăit în orașe civilizate, eram ingineri, biologi, profesori, oameni de cultură. (se aude departe zgomotul pe care-l face un avion. În clipa următoare toți se culcă la pământ, încercând să-și acopere fața cu hainele sau cu palmele)

SCRIITORUL : (a rămas în picioare. După mult timp, vântul care s-a pornit să bată, făcând ca locurile să pară și mai pustii, alungă vălătucii de ceață) Ridicați-vă, oameni buni ! N-a fost nimic ! Numai noi suntem foarte speriați. Ridică-te, Maria, și ajută-mă.

MARIA : (apoi ceilalți, se ridică speriați) Mi s-a părut că avioanele aruncă din nou substanțe !!

SCRIITORUL : Ajută-mă să împărțim fructele. (împart fructele pe care le-au adunat) Fiecare a primit câte patru pumni de fructe. Deocamdată vom mânca numai atât. Restul îl păstrăm pentru diseară.

MARIA : Da, așa este foarte bine ! (către ceilalți) De acum înainte vom culege fructe sau rădăcini, cu toții. Le vom pune la un loc și le vom împărți în mod egal ! Asta ca să nu ne încăierăm între noi.

SCRIITORUL : De astăzi încolo va trebui să ne gândim serios la felul cum o să ne agonisim hrana.

MARIA : Și unde să dormim. (ceilalți mănâncă tăcuți, cu fețele obosite, răvășite) De acum încolo va trebui să avem grijă de ei ca de niște copii.

SCRIITORUL : Așa e. Până când îi vom trezi la realitate, așa cum te-ai trezit tu.

MARIA: (sfioasă) Pe dumneata cum te cheamă ?

SCRIITORUL : Stephen. Stephen Demeter. Înainte eram un scriitor bun și locuiam în capitală. Lucram la o editură cu jumătate de normă. Acum sunt foarte îngrijorat de soția mea. Nu reușesc să-mi aduc aminte exact cum arăta. Nici dacă aveam copii. (rar) Mi se pare că nu aveam copii.

MARIA : (a terminat de mâncat) Vom face exerciții de reamintire. Socrate avea dreptate cu metoda lui, a reamintirii. Cunoștințele sunt în noi, învățăm ce ne reamintim.

SCRIITORUL : (trist, meditând) Așa vom face.

MARIA : Acum că am terminat de mâncat, ne vom ruga. Vom face aceleași gesturi pe care le făceam înainte, când eram copii și poate ne vom reaminti.

SCRIITORUL : Ai gândit bine. (către ceilalți) Acum că am terminat de mâncat vom face o rugăciune.

PETRU : (repetă) Rugăciunea...rugăciunea...rugă...

MARIA : (își împreună mâinile și se roagă. La fel face și scriitorul) Tatăl nostru Carele ești în ceruri, sfințească se Numele Tău, vie Împărăția Ta, făcă-se Voia Ta, Precum în cer așa și pe pământ...

CEILALȚI : (Cerșetorul și Regele se așează în genunchi) Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău...

MARIA : Sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, făcă-se Voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ... (țipă sfâșietor, își duce mâinile la ochi ca și cum ar fi văzut ceva) Nuuuuuuuu !!! Oooooo !

PETRU : (în delir, și-a pierdut mințile) L-am văzut...l-am văzut pe El coborând din cer și chemându-mă la El !

MARIA : (gemând) Nuuuuuuu !! Nuuuuuuuuu !!

PETRU : Eu sunt Petru, pescarul de suflete, și Domnul nostru Iisus Hristos mă cheamă la El. (bâiguind, tremurând) Așa cum m-a mai chemat odată.

SCRIITORUL: (care s-a aplecat asupra Mariei) Maria, Maria !! Pentru numele lui Dumnezeu, nu ți s-a întâmplat nimic. Ai avut numai o viziune. O vedenie.

PETRU : Rămâneți cu bine, eu merg să-L urmez pe domnul nostru Iisus Hristos, care s-a pogorât pe pământ. (pleacă. Ceilalți nici nu l-au auzit. Numai Moarta privește tristă în urma lui.)

SCRIITORUL : (mahnit, descurajat) Încearcă să-ți revii, Maria...Povestește-mi mai bine ce ai văzut.

MARIA : (se ridică în picioare) Am văzut ceea ce nu trebuia să uit niciodată. L-am văzut în fața ochilor pe băiețelul meu. (îi tremură bărbia, gata să plângă) Am văzut cum îl luau și îl spintecau cu un cuțit. Așa au făcut cu toți copiii, înțelegi !! (isterică) Înfigeau sulilele în ei și îi spintecau cu săbiile. Oriunde era găsit un copil, chiar și în brațele mamei lui, era străpuns cu sabia ori cu sulita !

SCRIITORUL : (deznădăjduit, se uită în ochii celorlalți. Aceștia îl privesc îngroziți)

MOARTA : Petru !! (în transă) Ne-a părăsit Petru! A zis, eu sunt Petru, pescarul. L-am văzut pe Domnul nostru Isus Hristos, care s-a pogorât pe pământ.

SCRIITORUL : (însuflețindu-se deodată) Eu sunt Domnul vostru Iisus Hristos, femeie! Am coborât pe pământ, pentru că a venit sfârșitul lumii. Acum vor învia morții din morminte. Vor sări lespezile mormintelor ca niște capace, și morții vor ieși din morminte tineri și frumoși !! Judecata lumii s-a făcut !!

CEILALȚI : (îl privesc uimiți) Vaiii !!

SCRIITORUL : Numele tău este Elena. Am suflat peste tine duh, și ai înviat !! (își trece mâna ca un hipnotizator peste fața ei) Te-ai înălțat luminată și fericită din mormânt. Acum îți poruncesc : du-te și umblă la rostul tău, femeie !!

MOARTA : (chipul i se luminează încet, încet. Parcă ar fi o posedată.) Acum văd !! Ce ceață nesfârșită !! Ooo, Doamneee ! De unde este atâta ceață ? (îi privește pe toți în extaz) Am cap. (se pipăie. Biologului) Dumneata ai sânge pe față, ești foarte trist, de o tristețe cumplită. (mică pauză, tragic) Ce căutăm noi pe câmpul acesta ? (în văzduh se aud croncănituri de corbi) Cine sunteți dumneavoastră ? Nu v-am mai întâlnit niciodată...

MARIA : (plânge din nou) Băiețelul meu, copilașul meuuuuuuu !!! Ochișorii luiii ! (plânge în hohote)

MOARTA : De ce plânge femeia aceasta ?

SCRIITORUL : (uimit de puterile lui) Mă bucur mult, Elena, că te-ai trezit la viață !! (către Maria) Și ea s-a trezit mai înainte la viață.

ELENA : Cum adică s-a trezit la viață ? (privind peste câmpuri) Doamne, ce peisaj straniu !! Pentru numele lui Dumnezeu, unde ne aflăm ?

SCRIITORUL : (aplecându-se către Maria) Gata, Maria, s-a terminat, liniștește-te !! A fost doar o nenorocire... Este posibil ca și eu, și Elena...Și Biologul (către Cerșetor) și dumneata... să fi avut copii. Deocamdată nu reușim să ne aducem aminte, dacă am avut sau nu copii. Eu, de exemplu, nu reușesc să-mi aduc aminte nimic și îmi vine să urlu de durere.

MARIA : Copilașul meu...copilașul meu...(plânge)

ELENA : Pentru numele lui Dumnezeu, cine ești dumneata, și cum de am ajuns aici, pe câmpul acesta acoperit de ceață ? (tare, gata să plângă) Și ea te striga pe nume. (tragic) Mamăăă, mamăăăăă! O strigai dumneata. Elena, Elena, fetița mea, unde ești, te caut de trei zile și nu te găsesc! (departe se aud urletele unor hiene) Așa am aflat că te cheamă Elena. (

către Biolog) Tot așa am aflat că dumneata ești Biolog, așa cum eu sunt Scriitor. Dumnealui spune că este rege, deși mă îndoiesc că mai înainte a fost rege.

ELENA : Te rog să nu mă minți. Acesta este un Ospiciu de boli nervoase , nu-i așa ? Atunci de ce am fost adusă aici?

SCRIITORUL : Nu, Elena...Mai demult trăiam într-o civilizație normală. E adevărat că societatea în care trăiam noi era condusă de un Dictator, foarte crud. Care era dur, nu mă îndoiesc de lucrul acesta câtuși de puțin, și pentru că lui îi era frică... Trăia terorizat ca un șobolan că i se va lua puterea și va fi omorât.

MARIA : (s-a mai liniștit) Copilașul meu...copilașul meu... (jelind) Unde ne-or fi dus copilașii, Doamne?

SCRIITORUL : O să încercăm să aflăm, Maria. Deocamdată trebuie să ne bucurăm că am reușit s-o recuperăm pe Elena. Ridică-te și vorbește cu ea.

CERȘETORUL : (începe să râdă brusc) Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ! O să iau o lopată și o să sap o groapă în pământ atât de adâncă încât o să ajung în lumea cealaltă.

SCRIITORUL : (uimit) De ce trebuie să ajungem în lumea cealaltă ?

CERȘETORUL : (grav) Eu sunt Cerșetor. Și eu am plecat să cerșesc în toată lumea. Pentru că acesta este visul lui, al Cerșetorului. Nu să capete o bucată de pâine sau de ceapă, sau un ban, care se pune în palma întinsă. Rostul lui este ca cerșind să colinde lumea, să ajungă la capătul lumii, s-o epuizeze. S-o cunoască...Acesta a fost visul meu de când eram mic, să ajung la capătul lumii.

SCRIITORUL : Am înțeles, dragul meu. Deci în subconștientul fiecărui cerșetor există obsesia de a ajunge la capătul lumii.

CERȘETORUL : Și eu am ajuns la capătul lumii, și acolo, brusc, m-am pomenit în lumea ailaltă. Acum suntem în lumea ailaltă. Lumea este acoperită de cețuri. Mai încolo sunt cazanele în care diavolii fierb smoala. O lasă să fiarbă bine, bine, apoi vor veni și ne vor înhăța.

ELENA : (țipăt de groază) Hiiiiii! Hiiiiii!

MARIA : (se ridică. Are privirea rătăcită) Eu plec în lume să-mi caut copilașul...Nu mai pot să stau...

SCRIITORUL : (o oprește) Rămâi, Maria, nu putem pleca decât împreună. O să merg și eu cu tine să-mi caut soția și copilul.

MARIA : (violent) Ia mâna de pe mine, ticălosule ! Cine ești tu să mă oprești ?

SCRIITORUL : (îngrozit, își dă seama că femeia și-a pierdut mințile) Eu sunt Iisus Christos, Maria . A venit sfârșitul lumii și eu m-am pogorât pe pământ, să-i înviez pe oameni. S-a produs a doua venire a lui Iisus Christos pe pământ (Cerșetorul se apucă să sape o groapă)

SCRIITORUL : (trist, speriat) Maria, ce se întâmplă cu noi, Maria?

MARIA : (îl privește încruntată, apoi îl scuipă brusc în față) Ptiu ! Ptiu ! Ticălosule! Javă ticăloasă !

SCRIITORUL : (are un șoc. Rămâne cu ochii închiși mult timp. Maria mai scuipă o dată în urma ei, bodogănind ceva, apoi dispare în ceață)

CERȘETORUL : (tare, vorbește singur. Se vede că este nebun) Acum suntem în lumea ailaltă. Eu sap groapa aceasta până când răspunde în lumea din care am venit. Așa o să ne întoarcem din nou acasă, pe funie, prin groapa pe care am venit.

ELENA : (se apropie de scriitor. Încearcă să-i dea mâinile la o parte) Pentru numele lui Dumnezeu, simt că îmi pierd mințile. Spune-mi, unde suntem și ce se întâmplă cu noi ? În afară de dumneata toți sunt nebuni. (țipând) Am impresia că am halucinații !!

SCRIITORUL : (îngrozit, la capătul răbdării) Maria, Maria...!! De ce ai făcut asta, Maria !?

ELENA : Maria e femeia care a plecat ! Te-a scuipat și a plecat ! Las-o, era nebună !!

SCRIITORUL : (și-a mai revenit) Maria ! Unde este Maria ? (o prinde de umeri și o zguduie) Încotro a luat-o ? Trebuie neapărat să o aducem înapoi !

ELENA : (tristă) A luat-o într-acolo. A pierit în ceață.

SCRIITORUL : (ca și cum ar chema-o) Maria !! Maria !! (aleargă pe urmele ei. Un moment totul pare pustiu. Cerșetorul sapă groapa cu o bucată de fier. Biologul privește în gol, trist. Jean este demult absent)

ELENA : (Biologului) De ce nu spuneți ceva ? Simt că înnebunesc, că îmi pierd mințile !!

CERȘETORUL : Ani de zile voi săpa la groapa asta. Dar eu o să fiu cel care vă salvez !! O să vedeți că eu o să vă salvez !!

ELENA : (regelui) Dumneata de ce nu zici nimic ? După chip pari a fi un om inteligent. (în ceață se aude numele Mariei, chemat tragic de vocea răgușită și neputincioasă a Scriitorului) Dumneata ai fost intelectual, nu-i așa ? (Biologului) Și dumneata trebuie să fi fost intelectual.

REGELE : Eu sunt rege. Mai bine zis o ciubotă de rege. Pentru că nimeni nu mă ia în seamă. (ducându-și mâinile la burtă) Uite, îmi ghiorțăie mațele de foame. Dumneata știi că îmi ghiorțăie mațele de foame ? (furios) Mă doare stomacul de foame !! Ei, atunci te întreb eu pe dumneata, ce fel de rege sunt eu dacă îmi ghiorțăie mațele de foame ?

JEAN : (ascultă speriat) Se aud niște țuitori înalte. Simt cum îmi străpung creierul !!

REGELE : (plânge, furios) Du-te dracului cu auzitul tău, slugă ticăloasă ce ești !!

JEAN : (ascultă, arătând în sus) Se aud niște țuitori înalte ...

ELENA : (ascultă) Dumnezeule, este adevărat !! Într-adevăr se aud niște sunete foarte înalte !! Parcă se izbesc de dinții mei și mi-i perforază !! (în momentul acesta din ceață apar un militar și un domn spilcuit. Amândoi par bine îngrijiți)

MILITARUL : Am dat peste încă o ceată. Pe aceasta n-am reperat-o aerian, semn că mai sunt încă asemenea cete de care noi habar n-avem.

OMUL SPILCUIIT : Într-adevăr, domnule general. Să vedem în ce stadiu sunt.

GENERALUL : (îi privește cu un soi de milă și de curiozitate. Elena îi privește și ea neîncrezătoare. Cerșetorul își vede de groapa lui. Regele se vaită că îl doare burta. Jean privește în gol.) Drepti !!

REGELE : (sare imediat în picioare luând poziția de drepti. Apoi își aduce aminte că este rege) Cine sunteți voi să-mi comandați mie ? Ticăloșilor !! Ați uitat că sunt rege ? (gest) În genunchi, nenorociților !!

DOMNUL SPILCUIIT : (se înclină) Să trăiești, Maria Ta !! Iertare !! Am venit să vedem care sunt doleanțele Majestății Voastre.

ELENA : Domnilor ! Vă văd oameni cu mințile întregi. Se poate să vă bateți joc de un biet nebun ? Mai bine vă gândiți cum să ne ajutați să ieșim din situația aceasta.

GENERALUL : (uimit) Avem un caz, domnule psiholog.

PSIHOLOGUL : O să ne ocupăm imediat de el. (Elenei) Așa cum am vorbit cu Majestatea Sa, așa voi vorbi și cu dumneavoastră. Ce ați vrea să aflați ?

ELENA : (gesticulând, se vede cum îi tremură mâinile) Sunt disperată. M-am trezit în pustietatea aceasta, pe colinele acestea de gunoaie, între oamenii aceștia care și-au pierdut mințile. Cu câteva ore înainte eram și eu ca ei. Apoi m-am trezit. Am început să-mi dau seama de situația în care mă aflu. (plânge)

PSIHOLOGUL : Vă ascult, doamnă. Eu sunt psiholog. Pentru aceasta am venit, ca să vă salvez. Vă rog să aveți toată încrederea.

ELENA : (nevenindu-i să creadă, încurajată) Vă mulțumesc, domnule !!

PSIHOLOGUL : Acum aș vrea să cunosc de la dumneavoastră starea prietenilor dumneavoastră. Mă interesează dacă ei s-au trezit.

ELENA : Nu, domnule. A existat mai înainte o femeie care s-a trezit, dar, vai, și-a adus aminte de copilășul ei, apoi și-a pierdut din nou mințile, și a apucat-o peste câmpuri. (Psihologul și Generalul se privesc îngrijorați)

PSIHOLOGUL : (Generalului) Trebuie recuperată. (Elenei) De mult s-a întâmplat lucrul acesta ?

ELENA : Acum o oră. (arată cu mâna) Femeia a apucat-o peste câmpuri încolo.

PSIHOLOGUL : (Cerșetorului) Dumneata de pildă ce ești, și ce faci acolo ?

CERȘETORUL : (oprindu-se din săpat) Sunt Cerșetor. Am cerșit până am ajuns la capătul lumii. (viclean) Și acum sap groapa asta.

PSIHOLOGUL : Bine, dar un Cerșetor adevărat și un cerșetor bun, nu sapă gropi. El cerșește colindând din oraș în oraș, stă pe străzi la ieșirea din teatre, din instituții, la colțurile străzilor.

CERȘETORUL : (jicnit) Eu am cerșit în toată lumea asta, domnule, și am ajuns la capătul ei.

PSIHOLOGUL : (gândindu-se, trist) Mda, înțeleg. Dumnealui este Rege. (Regelui, teatral) Urările noastre de sănătate, și elogiile noastre, Majestate !! (Biologului) Aș vrea foarte mult să știu, dacă nu vă supără acest lucru, dumneavoastră ce sunteți ?

BIOLOGUL : (trezit din abulia lui) Eu... eu... ? (devine dintr-o dată disperat)

PSIHOLOGUL : Da, dumneata?

BIOLOGUL : (privindu-l cu ochii mari, cerșindu-i mila) Nimic, domnule, îmi aduc vag aminte, ca prin ceață că am fost biolog...

PSIHOLOGUL : Perfect, este foarte adevărat !! Dar sunteți și acum biolog, când o să plecăm de aici o să vă ducem să lucrați într-un laborator. Într-un laborator ultramodern, așa cum nici n-ați visat. (se apropie de el ca un hipnotizator profesionist. Îl privește insistent, concentrându-se, în ochi) Acum sunteți biolog. Sunteți unul dintre cei mai buni biologi pe care îi avem. Vă rugăm să vă faceți datoria. (îl privește intens) Acum sunteți obosit. Foarte obosit. Întindeți-vă jos și culcați-vă. Veți dormi un somn odihnitor. (Biologul se întinde jos, docil, total abandonat hipnotizatorului) Acum sunt biolog !! Repetați după mine : acum sunt biolog.

BIOLOGUL : (neputând să-și dezlipească privirea din ochii hipnotizatorului) Acum sunt biolog, acum sunt biolog, (gata să plângă) Acum sunt Biolog....

PSIHOLOGUL : (apăsător, mai înalt) Acum sunt biolog.

BIOLOGUL : Acum sunt biolog.

PSIHOLOGUL : (expresie de lehamite) Acum dormi, prietene.

JEAN : (luându-se cu mâinile de cap) Auuuuuu! Dumnezeule, ce durere cumplită ! (urlă) Parcă ar fi niște viespi care îmi forează în creieri !

PSIHOLOGUL : (se apropie de el, îi prinde capul în palme și-l privește intens în ochi) Dumneata ce ești ?

JEAN : (scâncește ca un copil) Mă doareeeee! Mă doareeeee!

PSIHOLOGUL : Spune-mi ,ce vrei dumneata să fii în viață? Nu ți-ai dori să fii un vultur? Un vultur grozav, mare, puternic, care plutește în slăvile cerului. În loc să fii o nenorocită de ființă umană, care țopăie pe pământ, să fii un vultur măreț care plutește în slăvile cerului !

JEAN : (geamăt de durere) Aaaaaaaa! Mă doareeee!

PSIHOLOGUL : (privind-l în ochi intens. Trupul omului se înmoaie până când se prăbușește în genunchi) Acum nu te mai doare nimic. Nu mai ești om. (ca și cum ar psalmodia) Ești vultur! Ești un vultur măreț, care domină seninul cerului. (șoptind cald) Eu sunt un vultur măreț, măreț, plutind în înaltul cerului ! Acum sunt un Vultur măreț, plutind fericit în înaltul cerului !

JEAN : (repetă hipnotizat) Acum sunt un Vultur măreț, nespus de frumos, grozav, plutind în înaltul cerului !

PSIHOLOGUL : (apăsător) Acum sunt un Vultur măreț, nespus de frumos, (tare, tăind aerul cu mâna) grozav, plutind în înaltul cerului !

JEAN : (repetă mecanic) Acum sunt un Vultur măreț, nespus de frumos, grozav , plutind în înaltul cerului !

PSIHOLOGUL : (insistând) Acum sunt un Vultur măreț, nespus de frumos, grozav, plutind în înaltul cerului !

JEAN : (tot mai stins) Acum sunt un Vultur măreț, nespus de frumos, grozav, plutind în înaltul cerului !

PSIHOLOGUL : (rar) Acum adormi, adormi, adormi !

JEAN : (adoarme, se prăbușește încet la pământ. În momentul acesta Elena dă un țipăt de groază și începe să fugă peste câmpuri. Generalul, care nu este așa de bătrân, o va ajunge din câțiva pași)

ELENA : (țipă, se zbate ca să scape) Ticăloșilor, ticăloșilor, dați-mi drumul ! sunteți cu toții niște ticăloși !

PSIHOLOGUL : (vine la ea, o prinde cu mâinile de păr și o obligă să-l privească în ochi. Se uită adânc, intens în ochii ei) Privește-mă cu atenție ! (rar, apăsător) Uită-te în ochii mei ! Dumneata ești regină! (tare) Dumneata ești Regină, să ții bine minte lucrul acesta, dumneata ești Regină! (apăsător, privind-o crunt în ochi) Ești Regina din Saba ! (mică pauză) Repetă după mine de trei ori. (tare) De acum sunt Regina din Saba.

ELENA : De acum sunt Regina din Saba.

PSIHOLOGUL : (apăsător) De acum sunt Regina din Saba.

ELENA : De acum sunt Regina din Saba

PSIHOLOGUL : (tare) De acum sunt Regina din Saba !

ELENA : De acum sunt Regina din Saba...

PSIHOLOGUL : (extenuat) De acum ești foarte obosită, maiestatea voastră, Regina din Saba. Dormi, Regina din Saba, dormi. Vei dormi un somn profund și lung...(trupul femeii se înclină și cade moale pe pământ)

GENERALUL : (epuizat, ca și cum s-ar scutura de praf. Îngrozit deodată) Grupul acesta l-am rezolvat.

PSIHOLOGUL : Ne întoarcem la Bază. Aș vrea să știu dacă femeia care a fugit peste câmpuri a fost recuperată ?

GENERALUL : Nimeni nu va scăpa. Totul este prevăzut până în cele mai mici detalii. Totul este scenarizat. Istoria este scenarizată.

PSIHOLOGUL : Anunță la Bază să vină echipa de marcatori. Fiecare va trebui să aibă un număr, de asemenea un emițător implantat sub piele.

GENERALUL : (cei doi se îndepărtează) Da, domnule, fiți fără grijă. În câteva zile îi avem pe toți sub control. (cei doi dispar în ceață. O rafală de vânt face ciulinii și gunoaietele să foșnească. Urletul hienelor se aude slab, dincolo de zare)

CERȘETORUL : (aflat în groapă) Voi săpa o groapă adâncă, adâncă, și groapa aceasta va fi un tunel prin care mă voi întoarce pe pământ. (oftând, tare) În sfârșit, mă voi întoarce acasă. (deschide ochii mari, halucinanți) Acasăăă ! Acasă ! (cu mâna întinsă, ca și cum ar vedea-o) Acum văd casa noastră. (emoționat, cu ochii măriți) O văd pe mama. Îl văd pe tata. (tare, înfiorat) Tatăăăă! Tatăăăăă! Doamnee, am vorbit de întoarcerea acasă, și mi-am adus aminte casa în care m-am născut.

(este foarte emoționat. Pe nesimțite începe să se însereze. Sau ceața a devenit atât de densă încât nu se mai zărește decât negura care devine de nepătruns. În momentul acesta vedem două umbre, două mogâldețe apărând din ceață. Este posibil să poarte măști. Au desfăcut o butelie de gaz. Cerșetorul s-a prăbușit la pământ. Apoi cu o pompă sunt stropite toate trupurile căzute la pământ. Cei doi se apleacă asupra fiecărui trup, întârziind astfel câteva momente bune. “ Gata, John, am terminat”, spune unul dintre ei într-un târziu. “ Da, acum sunt toți marcați. Putem să mergem”, îi răspunde celălalt. Cele două mogâldețe se îndepărtează apoi, dispar repede în ceața, care a devenit o adevărată noapte. Undeva, departe, se aude stins sunetul jalnic al unei sirene. Apoi, înfundat, zgomotul pe care-l face în noapte un aparat de zbor care se îndepărtează, ca să se prăbușească după un timp, dincolo de orizont.)

PARTEA A DOUA

Același peisaj. Aceiași oameni jalnici, zdrențăroși, cu mințile rătăcite. Dorm pe pământul gol și mănâncă ce apucă. E dimineață. Primul care se scoală este Biologul. Se întinde căscând, are un crac al pantalonilor sfâșiat, și e desculț.

BIOLOGUL : (se uită către locul din care răsare soarele, din care ar trebui să răsară) Pe lumea asta soarele nu răsare niciodată. Ce fel de planetă o fi și asta ? Mie îmi revine sarcina să studiez toate viețuitoarele și toate plantele de pe planeta aceasta. O să am serios de lucru nu glumă. (Cerșetorul se mișcă în somn)

CERȘETORUL : Mai bine mă lăsai să dorm, ticălosule !! Pentru că eu o să vă salvez !!

BIOLOGUL : Mai bine m-ai ajuta pe mine să studiez fauna și flora acestei planete, omule.

CERȘETORUL : (a devenit atent) Ce planetă, domnule, ai căpiat sau ți-ai pierdut mințile ? Ne găsim pe lumea ailaltă !! (tare, se scoală în fund) Ai auziittt !? Pe lumea ailaltă !! Mai încolo pe câmpul acesta, în ceață, sunt dracii care fierb cazanele cu smoală pentru noi. (se culcă la loc)

JEAN : (se ridică brusc în picioare) Unde esteeeeeee ? Unde esteeeeeee ?? Unde esteeeeeee ? (urlă) Unde esteeeeeeeeeee ??

BIOLOGUL : (țipă și el) Încetează odată, ticălosule, cu urletele !! Îmi sperii insectele !!

REGELE : (s-a ridicat și el în capul oaselor. Se freacă la ochi) Cine zbiară așa ca un animal ?

JEAN : (își ia capul în palme) O, Doamne !! Cât de rău mă doare capul !! Parcă mi-l sfredelesc cu mii de sârme, ticăloșii !! Și doar i-am rugat să oprească sunetele acestea !! (ca și cum și-ar fi adus aminte) Ia stai așa !! Dar eu sunt vultur !! Acum mi-am adus aminte că sunt vultur !! (se înseninează deodată. Apoi cu chipul iluminat începe să dea din aripi) Hei, hei !! Ia te uită, mă înalț !! (fericit) Mă înaaalt !! Mă înaaalt !!

REGELE : Mă faci să râd, ticălosule !! Ești slab ca o așchie și zdrențaros ca un cerșetor și te crezi vultur !!

JEAN : (care la auzit. Grav) Mori de ciudă, vierme, nu-i așa ? Pentru că un Vultur este mai presus decât un rege. (cu ciudă) Tu nu ești decât un vierme nenorocit !! (scuipă) Crezi că n-am văzut ieri când mergeai în urma Biologului, și erai fericit că-ți aruncă și ție o insectă ca s-o ronțai, să nu-ți cadă mațele de foame ?

REGELE : (a pus mâna pe un lemn) Așa, ticălosule !!? Ridici glasul la regele tău ? (începe să lovească unde nimereste. Are privirea dementială. Apoi se aruncă furios asupra lui cu pumnii și cu picioarele. Se oprește numai când se prăbușește alături, epuizat)

ELENA : (s-a trezit) Hei, ce este tărăboiul acesta ? De când o Regină nu este lăsată să doarmă de către supușii săi ?

BIOLOGUL : Nu înțelegi că tu nu ești Regină ? Au venit ticăloșii aceștia și ți-au băgat în cap că ești Regină !!

REGELE (furios) Îndrăznești să ridici glasul la Majestatea Sa, nemernicule ? Ticălosule !! (se repede asupra lui cu pumnii. Biologul se culcă la pământ încercând să se apere)

ELENA : (furioasă) Da, ticălosule, țopârlanule !! Sunt Regină! (punându-și mâinile în șolduri) N-ai decât să crăpi de ciudă cât vrei !! N-ai decât să plesnești de ciudă, scârnăvie !! (mândră, mișcându-și șoldurile) Eu sunt Regina din Saba ! (urlând) Eu sunt Regina din Saba !

CERȘETORUL : (ieșind din groapa care este mai adâncă decât el) Hei, mi-ar trebui o găleată și un scripete ca să scot pământul afară !! (uimit de ceea ce vede) Dumnezeule, ce se întâmplă aici ?

ELENA : Toți trebuie să se supună Majestății Sale, Regelui !!

CERȘETORUL : Lasă că-ți arăt eu ție, Rege, nenorocitul !! (se îndreaptă către Rege. Regina se va repezi să-l apere. Are loc o luptă scurtă cu lovituri, cu icnete și găfâieli. Regina îl zgârie pe față căci îl vedem pe Cerșetor însângerat. Unul dintre ochi îi atârână din orbită, hidos. Imaginea este cutremurătoare. Cerșetorul urlă ca o fiară însângerată. Regele se ridică de pe jos cu fața schimonosită de furie !!

REGELE : (urlând) Ai îndrăznit să ridici mâna la regina ta, nenorocitul !? (ia o piatră de pe jos cu care-l lovește pe Cerșetor. Acesta cade în genunchi. Se prăbușește la pământ)

REGINA : (găfâie, își privește victima fericită) Nu sunt decât o haită de nespălați și de țopârlani !! Niște inculți și niște nesimțiți ! (tare, apăsător) Niște nespălați !

REGELE: (emoționat, impresionat) Regina mea ! Ilustra mea regină ! (o îmbrățișează. La rândul ei regina se strânge la pieptul Regelui)

REGINA : (suspinând) Iubitul meu ! Soțul meu ! Regele meu !

REGELE : Ai fost o regină grozavă, vitează !! Numai Regina din Saba putea să fie atât de vitează !

REGINA : (desprinzându-se din îmbrățișare) Ascultă-mă cu atenție, mărite rege. De data asta am reușit să-i înfrângem. Revolta nespălaților și a mârlanilor ăstora n-a avut sorți de izbândă pentru că noi am fost mai viteji decât ei. Pentru că am știut să luptăm cum trebuie.

JEAN : (urlă de durere) Aaaaaaaa !!

REGELE : (se repede și-l lovește cu piciorul) Naaaa, ticălosule ! De data aceasta n-o să-ți mai mergă.

REGINA : (a adus sârmele și o rochie putrezită din care va rupe fâșii, cu care îi va lega pe cei care se află acum la pământ) Îi voi lega cu sârmele astea. (se apleacă și îl leagă pe Cerșetor de mâini) Țsta este cel mai primejdios pentru că e voinic, animalul ! Este voinic și puternic ca un taur !

REGELE : E un nenorocit, e o scârnăvie ! Asta este!

REGINA : (îl leagă acum pe Biolog. Maimuțărindu-se) Dumnealui e savant, Biolog. Studiază flora și fauna de pe planeta asta...

REGELE : După ce o să-i facem supușii noștri o să-i trimitem să ne aducă mâncare.(către Jean) Pe ticălosul ăsta trebuie să-l legăm mai bine. Este Vultur. Acum te pomenești că se înalță în slăvile cerului. (i-a legat. Regina răsuflă acum ușurată.)

REGINA : În sfârșit, am terminat. Acum sunt liniștită.

REGELE : (vine și o îmbrățișează) Acum suntem Regi ! Îi vom supune ca pe niște sclavi, și vom domni fericiți peste ei, în pace și în belșug ! (o sărută)

REGINA : (îl sărută și ea. Se vede că se trezesc în ei poftele trupești) Dragul meu, iubitul meu soț, eu sunt Regina din Saba și vreau să mă dăruiesc din toată inima soțului meu. (ca o cocotă) Maiestății sale!

REGELE : (o strânge în brațe, o frânge. Se vede că o dorește sălbatic) Dragostea mea ! Regina mea, neasemuit de mândră și de frumoasă ! (gâfâie de poftă) O familie de regi trebuie să aibă urmași, draga mea, nu-i așa ?

REGINA : (îi mușcă gura. Se abandonează total bărbatului. Lumina devine brusc roșie, violetă. Cei doi se prăbușesc la pământ. Abia se zăresc două trupuri devenite acum unul, frământându-se. Se aud gemetele de plăcere ale femeii, și gemetele și vaietele de durere ale celor legați de mâini și de picioare. Lumina începe să crească pe nesimțite. Suntem tot pe câmpul de gunoarie acoperit de ceață. Îl vedem pe Rege întins pe spate. Regina șade în genunchi și își leagă părul într-o coadă groasă. Gestul dintotdeauna al femeii de a fi cochetă.)

REGELE : A fost minunat, Regina mea iubită. Este minunat să fii Rege și să te gândești la viitorul copiilor tăi !

REGINA : (se apleacă tandră și îl sărută) A fost grozav, iubitele. Zău așa, ești un Rege pe cinste !

JEAN : (zvârcolindu-se) Heiii ! Ticăloșilor ! Ce mi-ați făcut ? Dați-mi drumul să zbor. Sunt Vultur și îmi este dor să zbor !

REGINA : Imediat, imediat, dragul meu Vultur. Eu sunt Regina ta, și dumnealui (gest către Rege) este Regele tău. Noi stăpânim peste voi și peste toată țara asta, iar tu ești robul nostru, și noi vom avea grijă de tine. Să-ți intre bine în cap lucrul acesta, că noi suntem Stăpânii tăi. Voi sunteți robii noștri și noi trebuie să avem grijă de voi. (Regina își leagă coada la spate cu o fundă făcută din fâșiile pe care le rupe din rochia găsită pe maidanul de gunoi. În toate gesturile pe care le face este foarte firească. Acum este o femeie fericită.) Sunt frumoasă, Regele meu ? Sunt frumoasă, nu-i așa ? Ha ha ha ! Știam eu.

REGELE : (care s-a ridicat într-un cot) Ești nespus de frumoasă, Regina mea! (mică pauză) Știi la ce mă gândesc?

REGINA : (punându-și altă fundă, mai colorată) Nu departe de locul în care se află regatul nostru, trebuie să mai existe o altă ceată și un alt rege. Mi-e teamă să nu vină asupra

noastră, să ne înfrângă și să ne ia prizonieri. În cazul acesta noi vom ajunge sclavii lor. Te-ai gândit la lucrul acesta?

REGINA : Nuuu. Dar mă voi gândi. Ne vom gândi împreună, ca doi regi foarte viteji și foarte înțelepți. (în momentul acesta amândoi ciulesc urechile, pentru că din ceață apare o mogâldeată)

JEAN : (urlă) Aaaaaa! Dați-mi drumul, ticăloșilor, să zbor ! (se zbate)

REGELE : (se ridică prevăzător, pregătindu-se să răspundă agresorului) Liniștește-te, domnule, o să vă eliberăm în curând.(mogâldeata a ajuns foarte aproape)

BANCHERUL : Bună ziua, oameni buni. Eu sunt Bancherul...(speriindu-se deodată) În sfârșit, am ajuns să întâlnesc pe cineva în drumul meu.

REGELE : (aspru) Cine ești dumneata, domnule ?

BANCHERUL : Eu sunt bancher. Mă cheamă Filips Mergenstein, și sunt bancher. În băncile mele se găsesc munți de bani. (trist) Dar nu mai vine nimeni să împrumute bani de la mine...(foarte trist, speriat) și în curând o să dau faliment.

REGELE : (repetă mecanic) Faliment... (nu înțelege) faliment ?

REGINA : (ca și cum s-ar jelui) Înțelegem, domnule, noi suntem regi. Maiestatea sa Regele și eu (face o genuflexiune, lungind cuvintele) Eu sunt Regina din Saba.

BANCHERUL : (intimidat, se înclină politicos) Mă bucur, Maiestate. (slugarnic) Omagiile mele! (în al nouălea cer) Nici nu știți cât mă bucur că le-am întâlnit pe Maiestatea voastră ! Înseamnă că voi fi salvat !

REGELE : (mărinimos, umflându-și pieptul) Și noi ne bucurăm, domnule !

REGINA : (gaiță, femeie) Ne bucurăm că te putem ajuta, domnule bancher. Noi suntem niște regi buni, foarte bun, care vrem să ajutăm pe toată lumea.

BANCHERUL : În cazul acesta înseamnă că doriți o sumă foarte mare de bani pe care să-i investiți, ca să aveți un regat înfloritor? Nu-i așa?

JEAN : (geme de durere) Auuuuuuu! Oooooooooo! Vreau să zbor, oameni buni, vreau să zbor!

BANCHERUL : (se uită îngrozit la cei legați pe grămezile de gunoaie.)

REGINA : Nu vă speriați, domnule baron. Noi suntem Regi și dumnealor sunt supușii noștri. S-au răsculat împotriva noastră ca să ne răstoarne de pe tron, iar noi i-am pedepsit cum se cuvine.

REGELE : De aceea n-am vrea să vă impresioneze acești ticăloși.

BANCHERUL : (care este totuși înspăimântat) Atunci...câți ? (tremură, uitându-se în jur) Câți bani pot să vă împrumut, ca să, ca să (se bâlbâie) investiți în regatul dumneavoastră ?

REGINA : (zâmbind) Cât de mulți, domnule bancher. (etalându-și coada) Pentru că vrem să investim, vrem să avem un Regat înfloritor. (ca o actriță) Vrem să domnim peste cel mai înfloritor Regat.

BANCHERUL : Înțeleg !! Înțeleg !! (s-a mai liniștit, dar totuși rămâne temător) Atunci vă dau o primă transă de 100 de milioane de dolari, urmând ca în transa a doua să vă avanseze alte 300 de milioane de dolari. Știți, e necesară și din partea Băncii o anumită prevedere

REGINA : (fericită, teatral) Suntem de acord, domnule bancher !!

REGELE : Cu totul de acord !!

BANCHERUL : (privind pe furiș la cei legați) Atunci semnați-mi dumneavoastră chitanța asta. Poftim și stiloul. (din buzunar scoate o frunză și un băț)

REGELE : (fără să ezite o clipă. Semnează) Da, domnule bancher !! Vă suntem foarte îndatorați !! (în momentul acesta auzim parcă zgomotul pustiu făcut de valurile unei mări)

JEAN : (urlă de durere) Auuuuuuu, ticloşilooooor!

REGINA : Data viitoare când o să veniți nici n-o să recunoașteți Regatul ! O să fie o splendoare.

BANCHERUL : (se înclină respectuos, o dată și încă odată) Și eu vă sunt recunoscător, Majestate !! Îmi cer mii de scuze că trebuie să ajung la bancă, dar vă doresc din toată inima să faceți din regatul vostru, un regat înfloritor ! (se mai înclină de câteva ori, îndepărtându-se) Vă doresc multă sănătate, Majestate ! Să stăpâniți în pace și în bogăție minunatul dumneavoastră regat ! (înainte de a dispărea cu desăvârșire în ceață, o rupe la fugă)

REGINA : (fericită) O, Doamne !! Parcă Dumnezeu l-a trimis pe bancherul asta !!

REGELE : (îmbrățișând-o) Într-adevăr, scumpa mea !! O să ne facem un regat pe cinste ! Ai să vezi ! (se sărută și se îmbrățișează) Vei străluci în palatul regal ca o mare regină !!

JEAN : (zbatându-se să scape) Dați-mi drumul să zbor, ticăloșilor ! Dați-mi drumul !

REGINA : (afabilă) Și acum să ne ocupăm și de supușii noștri, minunatul meu rege !!

REGELE : (își ia o poziție impunătoare) Ascultă-mă, ticăloșule ! Eu sunt rege iar tu ești vulturul meu ! Am auzit cu urechile mele că ești vultur ! Te voi elibera din lanțuri cu o singură condiție : să fi vulturul nostru, al Casei regale!

JEAN : (îl privește buimac)

REGELE : (țipând) Ești vultur sau nu ?! Ai zis sau nu că ești vultur ?!

JEAN : (tace)

REGELE : Ești vultur! (țipând) Ești vultur! Știu că ești vultur! Să nu zici că nu ești vultur ! Cu mine nu ține să spui că nu ești vultur !

JEAN : (mirat) Da, sunt vultur. Sunt vultur și mi-e dor să zbor în înaltul cerului ! (tare) M-am săturat să mă tot târăsc ca o râmă, ca un vierme prin gunoaiile astea ! Mi-e dor, înțelegi, mi-e sete de înalt, de seninul cerului. (urlând) Aici pe pământ nici nu mai pot să respir, înțelegi ? (zbatându-se) Înțelegi ?

REGELE : Sigur că înțeleg. Cum să nu înțeleg? Sunt doar Rege, și Regii sunt foarte inteligenți.

JEAN : (rugător) Atunci dezleagă-mă !

REGELE : Te voi dezlega cu o condiție. Să juri că vei fi de acum înainte Vultur regesc! Vulturul regesc este mai grozav, este mult mai mare, mai înalt în grad decât vulturul obișnuit.

JEAN : Vreau, cum să nu vreau !!

REGELE : (caută un băț și apoi i-l întinde) Jură pe sceptrul regesc că vei fi un Vultur regesc și nu îți vei trăda Regele niciodată !!

JEAN : (tare) Jur pe Dumnezeul meu și pe Sceptrul regesc, că-i voi purta credința veșnică regelui meu și că voi fi cel mai bun vultur regesc !

REGINA : (aplaudă fericită) Bravoouooo, domnule vultur ! Ce fericiți suntem că avem supuși ca dumneata ! Sunt foarte mândră de tine, vulture ! (se apleacă și-l sărută pe frunte. Regele îl dezleagă)

REGELE : Și acum fii liber, Vulture regesc ! (tare, gest teatral) Fii cel mai viteaz vultur care a existat vreodată pe fața pământului ! (Jean se ridică. Are chipul iluminat de un extaz sfânt) Zbori, vulture !! Zbori în înaltul cerului !!

JEAN : (face primii pași ezitând, dând din aripi. Dă din mâini ca și cum ar da din aripi) Mă înalț !! (fericit) Simt cum mă înalț !! (dă și mai puternic din aripi) Mă înalț ! O, Doamne, ce plăcut este să te înalți !!

REGINA : (uimită și ea, privindu-l, ca și cum ar zbura) Se înalță !! Se înalță !! E încă greoi pentru că e încă rănit !

BIOLOGUL : (în genunchi, privind și el în sus) Într-adevăr, se înalță !! (fericit) Se înalță !! (către Rege) Majestate, vreau să fiu și eu vultur ! Trebuie să fie minunat să zbori !! (fața îi radiază de fericire) Simt așa, cum mă ia niște fiori !!

REGELE : (încruntându-se la el) Tu ești Biolog !! Eu asta știu că ești, biolog !! Un biolog nu poate să zboare !!

REGINA : Cine a mai văzut un biolog să zboare ? Așa ceva nici măcar nu se poate imagina !! (dezamăgită) Dumneata ești biolog și trebuie să-ți faci meseria de biolog ! Pentru că altfel va fi rău de dumneata ! Doar pentru asta ești plătit !!

BIOLOGUL : (ca un câine credincios) Așa e ! Așa e ! Vreau să fiu și eu Biolog regesc, așa cum l-ați făcut pe el Vultur regesc !!

REGELE : (cu importanță) Așa da !! Lucrul acesta este posibil !!

REGINA : Mai ales că este nevoie de un Biolog regesc !!

BIOLOGUL : (în genunchi, ridicându-și mâinile legate, ca și cum s-ar ruga) Vreau să fiu Biolog regesc !! Vă jur că nu îmi doresc nimic altceva decât să fiu Biolog regesc !!

JEAN : (dând din aripi, cu zdrențele pe care le poartă arată jalnic) Mă înalț tot mai sus !! Tot mai suuuuus !! (privind în jur) Ce mici se văd casele !! Ce mici se văd oamenii !! (în extaz) Ce mică este lumea !!

REGELE : (îl privește înfricoșat)

REGINA : (privind-l pe Jean cum zboară) Pentru aceasta, domnule Biolog regesc, (accentuează) va trebui să depui un jurământ de credință !! Înțelege cum vine asta ?

BIOLOGUL : (aprins, patetic) Înțeleg, Majestate, cum să nu înțeleg ! (tare, scoțându-și pieptul înainte) Biologii regești sunt oameni foarte inteligenți !

REGINA : În cazul acesta trebuie să depui jurământ de credință în fața Majestății Sale, Regelui !!

REGELE : Vei jura pe acest Sceptru regesc, domnule Biolog regal !! Atunci vei fi liber !!

BIOLOGUL : Voi jura, Majestate !! Dați-mi vă rog sceptrul să jur !!

REGINA : Foarte bine !! Așa este cel mai bine !

REGELE : (se apleacă, îi întinde sceptrul.) Atunci repetă după mine.

JEAN : (fericit, dând din aripi) Ce minunat este să zbori ! Ce minunat este să zbori !

BIOLOGUL : Jur, Maiestate, să fiu Biolog regesc ! Jur să fiu cel mai bun Biolog regesc ! Jur credință veșnică Maiestăților voastre, Regelui și Reginei mele !

REGINA : (aplaudă fericită) Ce minunat știe să se poarte acest om !

REGELE : (suspicios) Jurământul trebuie repetat de trei ori !

REGINA : Ce minunat zboară Vulturul nostru! (grațioasă) Zău, Maiestate, dacă n-aș vrea și eu să zbor, să mă pierd în înaltul cerului !

REGELE : (plictisit) Jură, domnule Biolog !

BIOLOGUL : Cum să jur, Maiestate?

REGELE : Așa cum ai jurat !

BIOLOGUL : (a uitat, trist) Jur să fiu Biolog regesc!

REGELE : (apăsător) Jur să nu fiu nimic altceva decât Biolog regesc ! (tare) Cel mai strălucit Biolog regesc pe care l-a cunoscut Terra!

BIOLOGUL : Jur să nu fiu nimic altceva decât Biolog regesc!

REGELE : Jur credință veșnică Regelui meu !

BIOLOGUL : Jur credință veșnică regelui meu !

REGELE : (solemn, apăsător, înălțându-se pe călcâie) Pe care îl voi sluji până la sfârșitul vieții cu credință!

BIOLOGUL : (poză marțială, solemn) Pe care îl voi sluji până la sfârșitul vieții mele cu credință!

REGELE : Din clipa aceasta ești investit cu rangul de Biolog regesc ! (îl dezleagă) Sunt mândru de dumneata, domnule Biolog regesc !

BIOLOGUL : (s-a ridicat în picioare, are mâinile dezlegate. Ca și cum nu și-ar veni să-și creadă ochilor) Sunt liber ! (repetă fericit) Sunt liber și am ajuns Biolog regesc!

REGINA : (țopăie dând din mâini) Mă înalț, Maiestate, mă înalț! Nici nu știi ce bine este să zbori !

BIOLOGUL : (își mișcă mâinile ca și cum atunci și le-ar descoperi) Da, într-adevăr, ce bine este să fi liber !

REGELE : (aspru, reginei) Maiestate, o Regină nu zboară, o Regină conduce ! Gândește-te numai la ce vor spune supușii !

REGINA : (abținându-se) Ai dreptate, dragul meu... (nespus de fericită) Și totuși este atât de frumos să zbor ! (înalt) Atât de frumos !

CERȘETORUL : (care a asistat uluit la tot ce s-a întâmplat. Privindu-l pe Jean cum zboară) Maiestate ! (urlă de durere) Aaaaa !

REGINA : (îl descoperă uimită) Mai avem un supus, maiestate. Cu el ce facem?

REGELE : (nemulțumit de regină) Da, o să rezolvăm și problema aceasta. Deocamdată Cerșetorul s-a arătat a fi foarte periculos.

REGINA : Nu-mi amintesc nimic, Maiestate ! (Dă din aripi și țopăie)

REGELE : Îți atrag atenția încă o dată, Maiestate, că o Regină nu poate să zboare !

REGINA : (tristă, gata să plângă) Într-adevăr, dragul meu, o regină nu poate să zboare.

CERȘETORUL : (privindu-l pe Jean cum zboară) Ajutați-mă, oameni buni, ajutați-mă să fiu liber!

REGINA : Supusul tău credincios îți cere să-l ajuți...

REGELE : (aspru) Deocamdată nu mai avem nevoie de un Cerșetor regesc. Dumnealui este Cerșetor.

CERȘETORUL : (gemând) Ai milă de robul tău, Maiestate! (implorând) Ai milă de supusul tău credincios, Maiestate!

REGELE : (aspru, apropiindu-se de el) Pentru aceasta va trebui, ticălosule, să juri credință veșnică Regelui tău !

CERȘETORUL : Da, Maiestate, sunt robul tău credincios.

REGELE : (încruntat, îi întinde sceptrul) Atunci jură, ticălosule ! (tare) Jură credință veșnică Regelui tău ! (îi pune sceptrul în mâinile legate)

CERȘETORUL : (tare, speriat) Îți jur credință veșnică, Maiestate! Jur să fiu robul credincios al Maiestății voastre! Cerșetorul, care ce agonisește ziua, seara vine și pune toată agoniseala la picioarele Maiestății sale, măritul și bunul nostru Rege !

REGELE : (satisfăcut, mândru, umflându-se în pene) Aha ! Așa te vreau, ticălosule ! (soției lui) L-ai auzit , draga mea ? (lui Jean și Biologului) Sper că l-ai auzit cu toții !

REGINA : (emoționată) Da, Maiestate, robul tău preasupus ți-a jurat credință veșnică!

REGELE : (lovindu-l cu piciorul) Repetă jurământul, ticălosule, și apoi te voi elibera!

CERȘETORUL : (tare, speriat) Jur credință veșnică, Maiestății sale, Regelui meu ! Jur că ce voi agonisi ziua, seara să vin să pun, ca un rob credincios ce sunt, la picioarele Maiestății sale !

REGELE : (bucuros, triumfător) L-ați auzit cu toții, nu ? Mi-a jurat credință veșnică! (nespus de fericit, cu brațele ridicate) Cerșetorul mi-a jurat credință veșnică !

BIOLOGUL : (luând poziția de drepti, salutând) Da, Maiestate, vă anunțăm deosebit de respectuos, că l-am auzit cu toții. Cerșetorul v-a jurat credință veșnică !

REGELE : (triumfal) Sunteți cu toții martori ! Să nu ziceți după aceea că nu ați auzit! Că nu știți cine este regele vostru ! (mică pauză) Îl eliberez din lanțuri pe supusul meu și îl numesc Supus regal. Sau mai bine zis, Cerșetor regal. (solemn, mândru) De azi înainte vei fi Cerșetor regal, dragul meu ! Și ce vei agonisi ziua seara vei depune la picioarele Maiestăților Sale ! (îl eliberează)

REGINA : (bate din palme, fericită ca o fetiță) Ce bine îmi pare ! (sărind într-un picior) Ce bine îmi pare ! Ce bine îmi pare !

REGELE : (după ce l-a eliberat) Acum îți poruncesc să pleci în lume și să cerșești, Cerșetorul regal ! Cu ce vei agonisi te vei întoarce la Regele tău !

CERȘETORUL : (dând din aripi, ca un Vultur regesc. Este foarte fericit. E în zdrențe, cu mâinile ridicate, rănite, este un nebun fericit care se crede Cerșetor regal) Da, Maiestate ! Toate poruncile Maiestății sale se vor îndeplini întocmai ! (pleacă dând din aripi, dispărând în ceață)

REGELE : (Biologului, luând o mină autoritară) Îți poruncesc, domnule Biolog, să pleci pe teren pentru a investiga fauna și flora acestei planete. (ridicând arătătorul) A acestei noi planete.

BIOLOGUL : (supus dar și fericit) Da, Maiestate, la ordinele Maiestății sale! (se îndepărtează dând fericit din aripi)

REGELE : Iar deseară, să nu uiți să-i aduci Regelui și Reginei tale demâncare, ca un bun și respectat supus ce-mi ești !

BIOLOGUL : (s-a îndepărtat mult) Da, Maiestate! (dispare în ceață)

REGINA : (lui Jean) Du-te și dumneata, Vulture, să zbori departe. Să ne culegi și să ne aduci măceșe și rădăcini de papură. Mai ales rădăcinile de papură sunt foarte dulci și gustoase !

VULTURUL : (bătând din aripi, la început greoi, apoi zburând, se îndepărtează fericit) Da, Maiestate ! Da, Maiestate! Sunt cel mai fericit supus al Maiestății sale. (dispare)

REGINA : (zburând, chicotește fericită) E minunat să zbori, Maiestate. Nu știi de ce simt în mine o dorință aproape animalică de a zbura. De a mă înălța ! Viuuuu! (zboară în cerc ca Vulturii în înaltul cerului. Este foarte fericită)

REGELE : (se încruntă) Cât să-ți mai repet, Regină proastă ! (ridicând sceptrul amenințător) că o Regină nu zboară ! Că o regină nu e o găină ! O regină este pusă să conducă, să stea pe tron alături de Maiestatea sa, Regele ! (tare, schimonosindu-se) În nici un caz să zboare ca o găină sau ca o pupăză !

REGINA : (începe să tremure) Iertare, Majestate, iertare ! N-am vrut să-l supăr pe Majestatea Voastră, soțul meu mult iubit !

REGELE : (se plimbă furios cu mâinile la spate) Este pentru ultima dată când mai tolerez ca regina să aibă asemenea purtări ! (apăsător) Este pentru ultima dată !!

REGINA : (cade în genunchi cu mâinile la piept) Iertare, Majestate ! Promit că n-o să mai fac niciodată !! (În acel moment din ceață apare Psihologul și Generalul. Ei sunt urmați de un alt General care trage după el o cutie. Este un fel de paralelipiped înalt)

PSIHOLOGUL : (se înclină) Mulți ani să trăiască, Majestatea Sa !

GENERALUL : (se înclină respectuos) Multă sănătate, Majestate !

PSIHOLOGUL : Ne bucurăm că Majestatea Sa petrece clipe minunate alături de preafrumoasa lui Regină !!

REGELE : (satisfăcut, împăunându-se) Fiți bineveniți în regatul nostru, domnilor !

REGINA : Sunteți bineveniți în regatul nostru, iubiților! Vă rugăm, fiți oaspeții noștri !

PSIHOLOGUL : Am rămâne cu dragă inimă, Majestate, dar suntem grăbiți !

GENERALUL : Și apoi suntem doar în trecere. În inspecție, sau mai bine zis, în vizită!

PSIHOLOGUL : Suntem din partea (gest în sus)... a Națiunilor Unite, care domnește peste toate popoarele și peste toate națiunile ! Am inspectat regatul Majestății Voastre. Este un regat înfloritor. Suntem foarte mulțumiți de felul cum merg lucrurile în regatul Domniei Voastre !!

GENERALUL : (înclinându-se) Sunteți un mare Rege, Sire !

REGELE : (își scoate pieptul în față) Mă rog !! Mă rog !! Domniile voastre sunteți binevenite !!

REGINA : (înclinându-se) Suntem foarte încântați, Excelențele Voastre !

GENERALUL : Aceasta este o casă de bani pe care o dăruim Regatului dumneavoastră, Majestate ! Ea va rămâne în locul în care o vom așeza noi. Aveți grijă că nimeni nu trebuie nici măcar să o atingă. Dar să umble la ea.

PSIHOLOGUL : Acesta este un ordin, Majestate ! (râde, are o expresie ciudată)

REGELE : (se înclină) Îl vom respecta întocmai !

PSIHOLOGUL : (rânjind) Rămâneți cu bine, Majestate !!

GENERALUL : (se înclină și el) Domnul să vă aibă în pază, Majestate ! (se îndepărtează)

PSIHOLOGUL : Vrem ca lucrurile în regatul Domniei Voastre să meargă foarte bine ! (emoționat, înălțător) Și mai bine, mult mai bine!

REGINA : Vă mulțumim, domnule ! (face câteva genuflexiuni) Vă mulțumim !!

REGELE : (privind încruntat în urma lor) În regatul nostru... (rar, apăsător) lucrurile nu pot să meargă decât bine !!

REGINA : (schițează câteva mișcări ca și cum ar vrea să zboare) Ce bine e să fii Regină zburătoare ! (în momentul acesta, din ceață, în direcția în care au dispărut Generalul și Psihologul se aude o împușcătură. De spaimă regina dă un țipăt)

REGELE : (tresare și el) Hmm !! Să nu ne fi împușcat Vulturul regal. Regii sunt foarte invidioși, să știi !!

REGINA : Așa e, Majestate ! N-o să ne-o ierte niciodată că avem un Vultur regesc așa grozav !!

REGELE : (îngroșându-și glasul, scoțându-și pieptul înainte) Va trebui să ne facem o armată ca să ne apărăm !!

REGINA : (și mai înspăimântată) Va trebui să ne facem o armată, Majestate ! Vai, Majestate ! Vai, majestate!

REGELE : Pe Cerșetor va trebui să-l trimitem în Regatele învecinate ca să spioneze. Deasemenea o să ne folosim de Vultur. O să-i cerem să se înalțe în slăvile cerului, de unde va supraveghea mișcările trupelor dușmane. (în momentul acesta din ceață apare Cerșetorul. Într-o pânză îi aduce de mâncare Regelui său)

CERȘETORUL : Mâncați, Majestate ! Sunt foarte fericit că am adus demâncare Majestăților voastre !!

REGINA : Mulțumim, domnule Cerșetor ! Ești într-adevăr un foarte bun Cerșetor regesc !! (se apucă să mănânce)

REGELE : (mâncând) Pe Vulturul regesc nu la-i văzut cumva, domnule Cerșetor ?

CERȘETORUL : Nu, Majestate (din ceață apare Biologul. Pare hăituit)

BIOLOGUL: (speriat) Majestate, Majestate ! V-am adus demâncare !! (privește mereu în urma lui)

REGELE : Ia să vedem ce ne-a adus domnul Biolog regal să mâncăm !!

REGINA : (care se uită și ea) Lăcuste !! (fericită, aplaudă) Lăcuste !!

REGELE : Da. Lăcuste și furnici.

REGINA : Lăcustele sunt foarte bune, Majestate ! Dă-mi și mie, te rog, câteva lăcuste !!

BIOLOGUL : (care este agitat, neîncredător, temător) Majestate !! Majestate !! (încercă să-i șoptească ceva la ureche)

REGELE : (umflându-și pieptul) Spune tare ! Noi n-avem secrete, domnule Biolog !

BIOLOGUL : (speriat) Majestate, în tufișuri este un mort, Majestate ! În timp ce veneam la Palat ca să aduc Majestății voastre demâncare m-am împiedicat de el !

REGINA (țipă, leșină) Vai...Vai...

REGELE : (îngrozit) Suntem pierduți ! Este vulturul nostru ! (îl apucă de piept, urlând) Este Vulturul nostru, nu-i așa ? Spune drept, ticălosuleeee !!!

BIOLOGUL : (speriat, se bâlbâie) Ma...ma...majestate...nu...nu. Este Generalul ! Generalul este mort !! (tremură îngrozit) L-am cercetat cu atenție !!

REGINA : (îl privește uimită) Generalul ? Care General ?

REGELE : Generalul care a fost aici înainte ! Că n-am avut norocul să-mi dea și mie Dumnezeu o Regină adevărată !! (aspru) O Regină trebuie să fie maiestuoasă, frumoasă, grațioasă, autoritară, să conducă un Regat. Astfel Regatul se va duce de râpă !

BIOLOGUL : (este uimit) Majestate...Generalul !

REGELE : Încetează, dobitocule ! Generalul a vrut să ne cucerească Regatul. Acum va trebui să ne așteptăm la un atac din partea lor. Îți poruncesc să îl aduci aici ! (Biologul se întoarce, va reveni foarte repede trăgând de picioare cadavrul Generalului) L-am adus , maiestate !

CERȘETORUL : (departe. Râde ca un bătrân) Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha !!! Se teme să nu fie a lui !!

REGELE: (urlând, furios) Sunteți dușmanii noștri care ați venit să ne atacați Regatul ! (temură, vorbind cadavrului) Recunoaște ! Recunoaște, ticălosule ! Recunoaște că ai venit să ne cucerești Regatul și să ne iei tronul!

CERȘETORUL : (râde prosteste) Așa e. Așa e, Maiestate.

BIOLOGUL : (arătând către mogâldeța care se apropie apărând din ceață) Așa e... Așa e. Au venit să ne cucerească Regatul !

SCRIITORUL : (care i-a urmărit din ceață, se apropie. Înțelegând că sunt cu mințile răătăcite) Nu, Maiestate. Eu nu sunt dușmanul tău. Eu sunt Iisus Hristos... și m-am pogorât pe pământ ca să aduc pacea. Pace vouă, oameni buni !

MARIA : (care a venit cu Scriitorul, îl privește uluită) O, Doamne !

BIOLOGUL: (îl privește temător. Începe să tremure)

REGINA : (îl privește pe Biolog cum tremură. Începe și ea să tremure.)

SCRIITORUL : (stăpân pe el) Îngenuncheați și rugați-vă Domnului! Eu am coborât pe pământ ca să aduc pacea, nu sabia, și vai de acela care nu va asculta Cuvântul Domnului.

REGINA : (cade înspăimântată în genunchi, cu mâinile duse la piept) Doamne, ajută-ne pe noi și ne izbăvește ! Ajută-ne, Doamne, Dumnezeule!

CERȘETORUL : (e uluit, nu știe ce să creadă) Iisuse Hristoase ! Iisuse Hristoase ! Slavă Ție...

REGELE : (convingându-se că este Iisus Hristos. Cade în genunchi) Bine ai venit în Regatul nostru, Domnule Iisus ! Noi te rugăm să ne ajuți, Domnule Iisus, și să fii alături de noi !

SCRIITORUL : Am coborât pe pământ din porunca Domnului, iar nu din voia Mea. Și voia Domnului am venit a o împlini, iar nu voia Mea ! Și acum închinați-vă și rugați-vă Domnului ! (își duce mâinile la piept, privind în sus) Doamne ! Dumnezeule, mărire Ție și Fiului Tău și Sfântului Duh ! Izbăvește-ne pe noi de păcatele noastre, coboară asupra noastră pacea și curățenia ! Ajută-ne să redevenim ce-am fost, și păzește-ne pe noi de rele! Amin !

CEILALȚI : (evlavioși) Amin!

SCRIITORUL : Și acum ridicați-vă, oameni buni. Cuvântul Domnului este să trăim în pace și bunătate, în curățenie și în dragoste! Amin !

REGELE : (încă temător, dar fericit) Mulțumim, Doamne !

SCRIITORUL : Și eu vă mulțumesc vouă ! Pacea și mila Domnului să se coboare asupra noastră ! Acum noi o să ne tragem mai alături, să ne odihnim ciolanele trudite de drum. Domniile voastre puteți să vă vedeți de treabă. (Scriitorul și Maria se trag la o parte. El va scoate dintr-o cârpă niște rădăcini. Un timp vor mânca în tăcere.)

REGELE : Să mulțumim Domnului pentru binecuvântarea pe care ne-a trimis-o, și o să ne vedem mai departe de treburile noastre. (privind în sus, îngrijorat) Ce s-o fi întâmplat cu Vulturul nostru regesc?

BIOLOGUL : (mai tremură încă) N-avea nici o grijă , Maiestate, o să vină !

REGINA : (fericită. A uitat cu desăvârșire de Iisus) Vulturul nostru e cel mai grozav vultur din lume, Maiestate ! O să ne aducă foarte multă mâncare.

REGELE : (apucându-se să mănânce) Așa e... O să aducă foarte multă mâncare. O să prindă porumbi și o să ni-i aducă să-i mâncăm. Ai mâncat vreodată, Regină, porumbi ?

REGINA : (visătoare, schițând câțiva pași de zbor) Nu, Maiestate.(din ceață apare gâfâind, speriat, dând rar din mâini, Vulturul)

REGELE : (fericit) În sfârșit, a sosit Vulturul nostru regesc !

VULTURUL : (înclinându-se) Am venit, Maiestate. La ordinele tale, Maiestate.

REGELE : În sfârșit, bine că ai venit. Am fost foarte îngrijorați din pricina ta. Altădată să nu mai întârzi atât de mult.

VULTURUL : Am zburat foarte departe, Maiestate.

REGELE : Altădată să zbori numai la ordinele mele. (Cerșetorului și Biologului) Supușii mei pot să ia masa.

BIOLOGUL : (umil, transfigurat) Da, Maiestate !

VULTURUL : (urlă) Aaaaa! (urlă din nou, de data aceasta cumplit, luându-și capul în palme)

REGINA : (îngrozită) Maiestate, Maiestate !

VULTURUL : (acum s-a liniștit, iluminat) Aud niște țuituri, Maiestate, care îmi străpung capul ca niște sârme înroșite în foc. De aceea am zburat astăzi toată ziua, ca să nu le mai aud. Când zbor nu le mai aud, și îmi este bine, Maiestate...

MARIA : (a terminat masa) Mulțumesc, Ștephen. M-am săturat.

SCRIITORUL : (ascultând ce vorbește regele cu Jean) Mai ia, Maria, mai ia. Trebuie să prinzi puteri.

MARIA : Ai văzut, nu ne-au recunoscut. Noi i-am recunoscut pe ei. Ei nu ne-au recunoscut.

SCRIITORUL : Da, sunt complet cu mințile rătăcite...

REGELE : (Vulturului. Dar și celorlalți) Ascultați la mine. Regele care se învecinează cu Regatul nostru a trimis spioni ca să ne urmărească. În curând ticălosul va veni cu armată asupra Regatului nostru pentru a ne cuceri și pentru a ne lua tronul.

CERȘETORUL : Da, Maiestate.

REGELE : Sub comanda Ministrului nostru de război (arată cadavrul Generalului), va trebui să luptăm până la ultima picătură de sânge !

BIOLOGUL : (înfricoșat) Da, Maiestate...

CERȘETORUL : Ca niște lei vom lupta, Maiestate!

REGELE : (scoțându-și pieptul în față) Așa vă vreau, vitejii mei! (respirând adânc) După ce îi vom învinge, armata noastră va cuceri Regatul vecin, și astfel vom deveni un Regat și mai mare, și mai puternic !

MARIA : (care a ascultat) Sunt nebuni de-a binelea !

SCRIITORUL : (rar) Este o nebunie ciudată, ai observat ? Colectivă și foarte stranie. Îți trebuie mult timp ca să-i înțelegi.

MARIA : Și totuși, unde ne aflăm? Dacă am putea măcar să bănuim ce s-a întâmplat ? (îl privește disperată) Ce s-a întâmplat cu noi ?

SCRIITORUL : (gânditor, trist) Starea lor de acum, în raport cu starea noastră de dinainte, pe care noi o consideram normală, e o stare de nebunie...(mică pauză) dar mă întreb dacă nu cumva starea noastră de dinainte, așa zisă normală, nu era tot o stare de nebunie, în raport cu o altă stare, pe care nu o vom cunoaște niciodată...

MARIA : (îl privește îngrozită. In văzduh se aud țipetele tragice, sfâșietoare ale pescărușilor)

REGELE : (triumfal, cu mâna ridicată) Și după ce vom învinge toate regatele ce se învecinează cu noi, vom deveni și mai mari, și mai puternici !

CERȘETORUL : Uraaaaa! Uraaaaa! Atunci vom deveni și mai mari, și mai puternici ! (din ceață apare o mogâldeță. E un bătrân, care duce un ciot în mână)

REGELE : (a rămas în primul moment îngrozit, apoi violent) Cine ești tu, ticălosule! (urlând) De unde vii? (celorlalți) Vultur, pe el ! Să-l prindem și să-l legăm ! (Regele, Cerșetorul, iar apoi și Biologul, se vor rezezi asupra noului venit, care e un bătrân zdrențăros, cu obrajii supti. Îl vor doborî la pământ cu lovituri sălbatice)

BĂTRÂNUL : (geme de durere. Îl aduc aproape de Casa de bani a Magnatului. Scriitorul și Maria sunt în picioare îngroziți) Dați-mi drumul, ticăloșilor ! (ștrangulat) Eu sunt Prometeu. (se zbate brusc și le scapă din mâini) Eu sunt Prometeu, tâlharilor, și am venit să vă aduc Focul ! (ceilalți rămân o clipă îngroziți)

REGELE : Minți, ticălosule! (către cadavrul Generalului) Domnule General, domnule General ! (merge și încearcă să ridice cadavrul)

MARIA : (în momentul acesta ea și Scriitorul privesc cadavrul Generalului. Pentru o clipă au iluzia că a înviat. Țipătul femeii sfâșie înserarea care se lasă. Scriitorul o sprijină ca să nu leșine)

REGELE : Domnule General, am prins un spion al regatului învecinat! (tare) Vor să ne atace și să ne cucerească, domnule Ministru de Război ! (urlând) A început războiul, domnule General !

SCRIITORUL : (încercând s-o liniștească) Nu s-a întâmplat nimic, Maria. Nu-ți fie teamă.

PROMETEU : (urlând la Rege din toate puterile) Oprește-te, ticălosule ! Oameni buni! (celorlalți) Martor îmi este Dumnezeu că nu vă mint! (gâfâie) Eu sunt Prometeu, cel care a adus focul oamenilor! (repede) Nu se poate să nu știți lucrul acesta ! Îl știți de la școală, să

nu vă faceți că nu-l știți ! (toți îl privesc îngroziți) Oameni buni, (cade în genunchi) vă rog să nu mă alungați ! (tare) Eu nu sunt dușmanul vostru. Și am venit să vă aduc focul !

REGINA : (tâmpă, bate fericită din palme) Focul ? Focul ! O să avem foc, Maiestate! (sare în sus de bucurie) Îți dai seama ce înseamnă aceasta !? (dansează) O să avem foc, Maiestate !

JEAN : (zăpăcit de ceea ce se întâmplă) Am descoperit focul. O să avem foc, oameni buni !

PROMETEU : (căruia i se citește pe chip fericirea că a fost înțeles) V-am adus focul, oameni buni ! (sfios, fericit) V-am adus focul ! De acum încolo societatea umană o să progreseze mult mai repede !

VULTURUL : (îngrozit, și-a adus aminte) Mie îmi este frică de foc, Maiestate! (bate din aripi, îndepărtându-se speriat)

PROMETEU : Aceasta este flacăra pe care am furat-o zeilor, Maiestate ! V-o înmânez dumneavoastră, rugându-vă să aveți bunătatea de a permite să mă aciuez și eu în Regatul dumneavoastră. Și să aveți grijă de mine, Maiestate !

MARIA : (și-a revenit) O, Doamne !

SCRIITORUL : (șoptind) Trebuie să-i studiem cu mare atenție, Maria. Numai astfel vom reuși să-i readucem la realitate.

REGELE : (primește bucata de lemn de la Prometeu. Se înclină) Îți mulțumesc, domnule Prometeu. Ba chiar este un mare noroc pentru noi, pentru Regatul nostru, că ne-ai adus focul nouă.

REGINA : (bate fericită din palme) Într-adevăr, Maiestate, ce fericită sunt, Maiestate ! Suntem Regatul cel mai fericit din lume, Maiestate !

REGELE : (iluminat) Am o idee ! Domnule general, soldați supuși ai Maiestății Sale! Acum că avem focul vom putea să dăm foc Regatelor învecinate. Astfel în câteva zile putem învinge și supune toate Regatele învecinate !

REGINA : (fericită) Ce idee extraordinară, Maiestate !

CERȘETORUL : (sare într-un picior) Ce fericit sunt, Maiestate ! Vom face un Imperiu. Vom deveni cel mai mare Imperiu, Maiestate !

REGELE : (la auzul cuvântului Imperiu are o tresărire) E o idee bună, domnule. (sobru, încruntându-se) Este chiar o idee genială ! (Generalului) Ai auzit, domnule Ministru de război ?

CERȘETORUL : (dă din cap ca un automat) A auzit, Maiestate, a auzit.

REGELE : (luându-și o înfățișare impunătoare) În cel mai scut timp, Generale, îți ordon să aduni și să-ți pregătești armatele pentru a cuceri regatele din jur în vederea formării Imperiului nostru !

MARIA : (țipăt scurt) Dumnezeule, dar acum devin niște nebuni periculoși !

SCRIITORUL : Taci. Trebuie să-i observăm cu atenție.

PROMETEU : (este îngrozit) Maiestate...Nu se poate.

REGINA : (bate fericită din palme. Apoi țopăie cu brațele întinse ca și cum ar vrea să zboare) Sunt cea mai fericită Regină din lume, sunt cea mai fericită Regină din lume ! (din ceață apare altă mogâldeță)

PROMETEU : (Tare) Maiestate!

REGELE : (îngrozit) Mai vine cineva ! Trebuie să fie spion !

BANCHERUL : (e și mai amărât) Bine v-am găsit, oameni buni. Eu sunt, bancherul...(nu și-l mai amintește nimeni. Toți îl privesc suspicioși, speriați) poate vă aduceți aminte...Nu se poate.

REGINA : (sare într-un picior fericită) **Bancherul ! Dumnealui este Bancherul, Maiestate!**

BANCHERUL : (tremurând) **Am venit să vă împrumut bani, Maiestate. Uite...(scoate din buzunarul pantalonilor rupeți frunze, multe frunze) Am milioane sau miliarde de dolari, Maiestate.**

REGELE : (altă idee) **Milioane, miliarde !**

REGINA : **Avem nevoie de bani ca să ne ridicăm Regatul, Maiestate ! Regatul nostru trebuie să fie cel mai puternic și cel mai înfloritor Regat din lume !**

REGELE : (solemn, luându-și o poză marțială) **Avem nevoie de miliarde, milioane și mii de dolari ca să ne înarmăm, supușii mei ! (tare, mândru, fericit) Imperiul nostru trebuie să aibă cea mai mare și cea mai puternică armată din lume !**

CERȘETORUL : (râde cum râd nebunii) **Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ! Cea mai puternică armată din lume, Maiestate ! Vom avea cea mai puternică armată din lume!**

PROMETEU : (care îl privește îngrozit) **Nu, Maiestate... (urlă din toate puterile) Oameni buni, eu v-am adus focul ca să vă fac fericiți! Ca să vă ajut să progresați! Nu ca să vă omorâți între voi ca niște nebuni !**

BIOLOGUL : (rânjind) **E spion. E spion, nu-l credeți. El n-a venit ca să ne ajute. A venit ca să ne distrugă ! (tare) Este dușmanul nostru !**

CERȘETORUL : ((râde prostește) **Este dușmanul nostru! Omorâți-l !**

PROMETEU : (este îngrozit) **Oameni bu...bu...ni. (Biologul aruncă în el cu pietre. Una îl nimerește drept în gură)**

CERȘETORUL : (aruncă și el cu o piatră) **Omorâți-l ! Să-l omorââm !**

REGINA : (bate fericită din palme) **Să-l omorâm, să-l omorâm ! Sau mai bine să-l alungăm cu pietre !!**

PROMETEU: (încearcă să fugă. Se îndepărtează cu câțiva pași) **Ticăloșilor ! Nu v-ați schimbat cu nimic !! Ați rămas aceiași primitivi neciopliți !!**

CERȘETORUL: (aruncă cu pietre) **Omorâți-l cu pietre, oameni buni !!**

VULTURUL: (dând din aripi) **O să zbor după tine, ticălosule și o să-ți dau cu clonțul în cap !!**

BANCHERUL : (a rămas înmărmurit la început, apoi și-a mai revenit, dar groaza i se citește pe ochi) **Ăsta e ticălosul acela care a adus focul oamenilor, Majestate !!**

REGELE : **Generale, soldați !! Vă ordon să-l omorâți cu pietre !!**

VULTURUL : (zburând) **Ha, ha, ha, ha, harșt, ha, ha, ha ! O să-ți mănânc ficiații, ticălosule !! (tare) Știu sigur lucrul acesta !**

REGINA : (aruncă și ea cu o piatră) **Ticălosule ! (bate fericită din palme) Ce frumos e să arunci cu pietre !!**

PROMETEU : (s-a îndepărtat mult) **Ticăloșilor !! Bestiilor !! Inconștienților !**

REGELE : **Omorâți-l cu pietre pe spion !! (urlând) Omorâți-l !**

BANCHERUL : (îi dă milioanele Reginei) **Regină !! Majestate !! Luați-vă, vă rog , milioanele, pentru că eu (tremură de frică) mă ...mă grăbesc !! (îi pune frunzele în palme și o rupe la fugă, dispărând în ceață)**

REGELE : (întorcându-se întunecat către Regină) **Să nu fie și Bancherul acesta un spion trimis de Regii care urmăresc să ne fure Regatul !! (în momentul acesta se aude un fâșâit amenințător, un sunet cenușiu, vast)**

MARIA: **Și totuși în ce loc ne aflăm ? Pe care continent ? În care țară ? Pentru că în nici un caz nu cred că ne aflăm pe altă planetă !!**

SCRIITORUL : (îngrozit) Nu ştiu, Maria !! Oricum ,până la ţărnul mării am întâlnit numai cete răzleţe de oameni cu minţile rătăcite !!

REGINA : (zburând fericită) În curând se va lăsa seara şi trebuie să-mi fac zborul înainte de căderea nopţii !!

REGELE : (neliniştit de zgomotul difuz. Furios) Majestate, de câte ori să-ţi spun că o Regină nu zboară !! (cu faţa congestionată, urlând) O Regină nu poate să zboare ! Că de aia este Regină, ca să fie Regină nu ca să fie o găină !!

REGINA : (s-a speriat, tremură) Majesta... Majestate ! Iertare ! Iertare !!

MARIA : Nu s-a produs un cataclism atomic aşa cum am crezut la început ! Cred mai degrabă că este un experiment psihiatric, făcut pe o scară foarte vastă !!

SCRIITORUL : De-ar fi aşa şi tot ar fi mai bine ! Să nu fie cumva un joc al unui dictator nebun sau al unui magnat care-şi satisface capriciile. Un joc de teatru montat la scară planetară.

MARIA : (se întoarce către el îngrozită) Da. Un imens teatru ludic. Parcă am citit asta undeva.

SCRIITORUL : Nu ne putem da seama, Maria !!

MARIA : Asta ar fi culmea !! Să murim şi să nu ne dăm seama ce se întâmplă cu noi !

SCRIITORUL : În mod sigur o să ajungem şi noi nişte fericiţi ca ei !

REGELE : (care a ascultat fâşăitul ce vine de peste tot. Păşeşte deodată ţanţoş) Astăzi a fost o zi minunată !! Am cucerit primul regat !!

REGINA : (încercând să zboare) Da, Majestate ! A fost o zi minunată !!

SCRIITORUL : (apropiindu-se de ei) A fost o zi minunată, Maiestate. Şi mâine va fi la fel. Numai faţă de Prometeu aţi greşit.

REGELE : Care Prometeu ?

REGINA : Care Prometeu ?

SCRIITORUL : Cel pe care l-aţi alungat cu pietre.

REGELE : (îl priveşte fără să înţeleagă nimic. Apoi bănuitor) Dar dumneata cine eşti ?

SCRIITORUL : (împreunându-şi mâinile la piept) Eu sunt Iisus Hristos. Am venit pe pământ ca să înviez lumea din morţi. Acum pogoară noaptea şi vreau ca să mă rog pentru voi. (se roagă) Doamne Dumnezeule, Tatăl nostru ceresc ! Ai milă Doamne, de sufletele noastre ! Fieţi, Doamne, milă de noi şi mântuieşte-ne !

REGELE : Stai aşa ! Tu eşti Iisus Hristos care ai fost răstignit pe cruce ?

SCRIITORUL : (trist) Da, Maiestate, şi acum am revenit pe pământ ?

BIOLOGUL : (cade în genunchi şi se roagă)

REGELE : Ai coborât pe pământ ca să-mi iei tronul ! Ca să fii Împărat peste Împărăţia mea ?

SCRIITORUL : Nu, Maiestate.

REGELE : Crezi că degeaba te-au răstignit atunci pe cruce, ăia ?

REGINA : (sare într-un picior ca barza) Hi, hi, hi, hi, hi !

REGELE : Ai venit să-mi iei regatul, tâlharule ! Crezi că nu ştiu ? (urlând) Generale, soldaţi ! Vă ordon să-l legaţi pe acest mincinos, pe acest tâlhar, care unelteşte împotriva Regatului nostru !

CERŞETORUL : Da, Maiestate, îl vom lega, îl vom pune în lanţuri ! Şi mâine îl vom răstigni pe cruce ! (sare asupra victimei)

SCRIITORUL : (Încearcă să scape) Sunt Iisus Hristos, nenorociţilor ! Daţi-mi drumul, pentru că altfel va fi rău de voi ! Blestemul va cădea pe capul vostru şi al copiilor voştri !

VULTURUL : (prinzându-l pe la spate cu brațele) Te-am prins, tâlhare ! Împăratul spinilor și al leproșilor !

REGINA : (țopăie dând din aripi) L-am prins, l-am prins pe tâlhar !

BIOLOGUL : (fericit) Acum să-l răstignim pe cruce, Maiestate !

MARIA : (care a rămas împietrită. Țipăt sfâșietor, apoi leșină)

REGELE : (răcnește) Puneți-l în fiare pe acest tâlhar ! În lanțuri cu el ! Și mâine îl vom răstigni cum se cuvine ! (înserarea a coborât și mai mult. Scriitorul este legat de mâini și de picioare, apoi este dus lângă General, și legat încă o dată de Casa de bani ca să nu poată să fugă)

BIOLOGUL : (fericit) Mâine îl vom răstigni cum se cuvine, Maiestate !

Va fi grozav! Îl vom răstigni, va fi grozav !

REGINA : (țopăind) Va fi un spectacol grozav, Maiestate ! (fâșâitul devine parcă mai apăsător. Acum înserarea a coborât de tot. Scriitorul a rămas legat de cutia care pentru ei este Casa de bani, leșinat, cu capul atârându-i în față)

REGELE : Și acum le ordon supușilor mei să doarmă ! A sosit ceasul binemeritat al odihnei.

BIOLOGUL : (care și-a pregătit culcușul pe pământul gol) Da. Maiestate ! Mulțumim, Maiestate!

REGELE : (încă în picioare) Mâine va fi o zi măreață, supușii mei ! Vom ataca și vom cuceri Regatele învecinate ! (Regele se culcă și el. Întunericul a devenit de nepătruns. Din adâncul zării se aude urlatul sfâșietor ca un lamentou al unei hiene. Sforăitul Regelui se aude și el puternic)

PARTEA A TREIA

Întunericul s-a mai rarefiat. Trebuie să fie înspre ziuă. Același urlete slabe, jalnice ale unor hiene. În partea dreaptă, unde căzuse leșinată, o vedem, în genunchi, pe Maria rugându-se. Cerșetorul sare brusc, speriat în picioare. Încep să cadă picături mari de ploaie.

CERȘETORUL : (alergând îngrozit) Potopul !! Potopul !! A venit potopul, oameni buni ! A venit potopul lui Noe !!

BIOLOGUL : (s-a trezit și el. Repetă în neștire) Potopul !! Potopul !!

REGELE : (sare în picioare cu sabia în mână) Dușmanii !! Au venit dușmanii să ne atace Regatul !! Generalee !! Sună atacul, Generaleeee !! (rămâne împietrit când simte picăturile de ploaie pe față, pe cap)

CERȘETORUL : (tremură) A venit potopul, Măria Ta !

REGELE : (aleargă înnebunit) Generale, a început potopul ! Potopul, Generale !

VULTURUL : (dând rar din aripi) Degeaba, Majestate ! Aripile mele s-au udat ! Nouă ani, nouă luni, nouă săptămâni și nouă zile va ține potopul ăsta !!

REGINA : (s-a trezit și ea. Acum s-a mai luminat puțin. O vedem tremurând ca varga) Po-po-potopul !! A început potopul !!

BIOLOGUL : A început potopul !! (iluminat) Va trebui să ne facem o corabie, să intrăm în ea cu toate viețuitoarele !!

REGINA : (se uită în jur somnambulă) Am avea nevoie de corabia lui Noe !

CERȘETORUL : Da, de corabia lui Noe. Am avea mare nevoie. Dar de unde să luăm corabia lui Noe ?

VULTURUL : (dând din aripi) Voi zbura, mă voi înălța în slăvile cerului până când îl voi găsi pe Noe !!

CERȘETORUL : (ducând mâinile pânne la gură) Hei , Noe !!!!!!!!!!!!!!!

REGINA : Noe !!!!!!!!!!!!!!! Salvează-ne, domnule Noe !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

SCRIITORUL : (geme. Încearcă cu greu să-și ridice capul) Oameni buni !! Rugați-vă și pocăiți-vă, că o să vă salvați !! (este epuizat, la capătul puterilor)

CERȘETORUL : (care a zărit o barcă putrezită pe grămada de gunoaie) Corabiaaaaa !! (arătând cu degetul) A venit corabia !! (soarele se întrezărește prin ceața groasă și murdară, ridicându-se deasupra orizontului)

SCRIITORUL : (tușește asfixiat. Scuipă sânge. Pe bărbie i se prelinge o dâră de sânge)

MARIA : (se ridică încet, clătănându-se. Pare și ea acum un om cu mințile rătăcite) Iisus...Iisus...

REGELE : (umflându-și pieptul) Îl vom aduce pe Noe. Ne vom urca în corabia lui și vom fi salvați !!

CERȘETORUL : (jubilând) Da, Majestate !!

REGELE : Însă până atunci va trebui să cucerim toate Regatele din jur. Astfel, ca în corabia lui Noe să urce numai oamenii din Regatul nostru.

REGINA : (țopăie fericită) Ce bine îmi pare !! În corabia lui Noe să intre numai Regatul nostru, Majestate ! (bate din palme și țopăie) Ce bine îmi pare !

MARIA : (buimacă) Iisus ! (se repede la el. Îi îmbrățișează picioarele. E în genunchi în fața lui, îi sărută picioarele, zdrențele care îi acoperă picioarele) Iisuse! O, Doamne Dumnezeule!

IISUS : (încearcă să ridice capul. Sângele îi curge pe bărbie, pe piept. Cu mințile rătăcite, cu barba năclăită de sânge, face efortul să-și ridice privirea către cer) Eli, Eli, Lama Sabactani ! Tată, în mâinile Tale, îmi dau duhul !

MARIA : (izbucnește în hohote de plâns) O, Doamne, mărire, slavă Ție, Doamne Dumnezeule! Fie împărăția ta! (tare, către Rege) Acum el este Regele nostru ! Acum El este Împăratul nostru ! De-a pururea și în vecii vecilor, amin !

REGELE : (îngrozit) El este uzurpatorul de care îmi era teamă că va veni ! (urlând) Acum a venit, am văzut cu ochii mei ! (urlând) Acum știu ce am de făcut !

BIOLOGUL : (rânjind) E Iisus, Majestate ! Este Iisus, regele iudeilor! Al neamului blestemat de Dumnezeu, al javrelor de iudei !

CERȘETORUL : (ca și cum atunci l-ar descoperi, în extaz) El este, Măria ta ! El este Iisus Mesia, cel așteptat de veacuri !

REGINA : (încercând să zboare) El este Mesia ! El este Mesia !

VULTURUL : (trist) Acum trebuie să-l răstignim, Majestate ! Așa e ritualul ! Așa se face Întotdeauna !

CERȘETORUL : Ce fel de Iisus este dacă nu este răstignit, Majestate ? Trebuie răstignit pe cruce !

VULTURUL : (a zărit caroseria ruginită, strivită, a unei mașini) Acea e crucea, Majestate! Să-l răstignim pe cruce !

REGELE : (Generalului) Dumitale mă adresez, domnule Ministru de război ! Eu, Majestatea sa, ordon armatei să fie imediat răstignit numitul Iisus Hristos, șarlatan și tâlhar de drumul mare, care pretinde că a venit pe pământ, ca să-mi ia mie tronul regesc !

VULTURUL ȘI CERȘETORUL : Uraaaa ! Uraaaa ! Îl vom răstigni pe Iisus Hristos ! Îl vom răstigni pe Iisus Hristos ! (aleargă să ia crucea. E o traversă pa care se găsește prinsă aripa unei mașini)

CERȘETORUL : (trăire intensă) **Îl vom răstigni pe Mesia ! (urlând) Îl vom răstigni pe Meesia ! (au consolidat crucea. Biologul îl dezleagă pe Iisus și-l trag aproape de cruce)**

REGELE : (care urmărește încordat, cu ochii ieșiți din orbite ce fac Biologul, Vulturul și Cerșetorul) **Așa ! Să fie legat, tâlharul ! Eu, Maiestatea sa, ordon armatei să-l răstignească pe tâlharul care a îndrăznit să vină să mă detroneze !**

MARIA : (jелеște, îl urmează pe Iisus Hristos. Rupe din zdrențele care-i acoperă trupul, cu cârpele pe care le ține în mână îi șterge lui Iisus sângele de pe față, îi umezește buzele. Nu protestează și nu se luptă cu torționarii lui Iisus. Ea și-a luat rolul Mariei Magdalena în primire, făcând exact ce a făcut în momentul răstignirii Maria Magdalena)

CERȘETORUL : **Țineți-l bine că o să cadă ! Așa ! Leagă-l strâns cu frânghia !**

BIOLOGUL: **Acum trebuie să-i batem piroanele în picioare și în brațe ! (caută piroanele pe jos)**

IISUS : (geme, este la capătul puterilor. Nu schițează nici cel mai mic gest de împotrivire. Trupul îi este moale, inert, de aceea torționarii fac ce vor cu el)

VULTURUL : **Am găsit piroanele. Uite piroanele !**

BIOLOGUL : **Să le bată cineva, cine are putere !**

CERȘETORUL : **Dă să le bat eu. (va lua piatra și îi va zdrobi celui ce este pe moarte mâinile și fluierile picioarelor)**

IISUS : (geme, sunt ultimele gemete ale muribundului)

MARIA : (jелеște, îi șterge celui ucis sângele de pe răni, din când în când se roagă aprins)

REGINA : (țopăie dând din aripi) **L-am răstignit pe Iisus ! L-am răstignit pe Iisus ! (extaziată) O, Doamne, am văzut cum a fost răstignit Iisus ! Am fost contemporană cu răstignirea lui Iisus !**

REGELE : (umflându-și pieptul, tare) **Bateți bine piroanele ! Bateți-le bine ca să nu cadă de pe cruce când va bate vântul ! Căci în curând se vor porni vânturile și ploile, și va fi vai și-amar de noi !**

CERȘETORUL : (slugarnic) **Da, maiestate. Chiar așa facem, Maiestate...**

VULTURUL : (Iisus a murit legat de mâini și de picioare pe crucea improvizată, cu mâinile și picioarele bătute în piroane ruginite. Crucea însăși este plină de sânge) **Acum trebuie să o ridicăm în picioare. S-o ridicăm până nu își dă duhul, ca să moară pe cruce !**

CERȘETORUL : (care este și cel mai voinic dintre ei, opintindu-se din toate puterile) **S-o ridicăm în picioare ! (Opintindu-se) Heiii ! Heiii !**

BIOLOGUL : (opintindu-se și el) **Heiii ! Heiii rup ! Încă o dată, și încă o dată ! (acum crucea e în picioare, ținută de ei)**

REGELE : (jubilând) **Am făcu ceea ce trebuia să facem ! Acum, gata !**

REGINA : (îngrozită, fascinată. Îl privește pe Iisus ca pe Iisus adevărat) **O, Doamne, chiar El este ! Iisus Hristos ! Doamne Dumnezeule, Iisuse Hristoase ! Slavă Ție, Iisuse Chrisoase ! (cade în genunchi și se închină îndelung evlavioasă)**

VULTURUL : **Acum trebuie să săpăm o groapă în pământ !**

BIOLOGUL : (fascinat, și totodată îngrozit) **El este ! (începe să se închine) Doamne Dumnezeule, Iisuse Hristoase, ai milă de noi, Doamne ! Slavă Ție și mărire, Ție, în vecii vecilor !**

VULTURUL : (crucea se înclină gata să cadă) **Țineți-o bine !! Țineți-o bine, domnule, ca să nu cadă !! (Cerșetorul se opintește din toate puterile. Acum au reușit s-o redreseze)**

BIOLOGUL : **Eu zic s-o rezemăm de Casa cu bani.**

REGINA : **Exact ! S-o rezemăm de Casa cu bani a Regatului.**

CERȘETORUL: Da, așa e bine !! Este o idee bună. (duc crucea și o rezemă de lada aceea care este în mintea lor Casa cu bani)

VULTURUL : Nu-i da drumul că iar o să pice !!

BIOLOGUL : Trebuie s-o legăm, s-o batem în cuie !! (Biologul se îndepărtează să caute alte piroane și sfoară ca să lege crucea. Maria Magdalena plânge la picioarele crucii)

REGINA : (îngrozită, îngândurată) Acum se va înălța la ceruri !! Acum se va înălța la ceruri !

REGELE : Da. Așa trebuie să se petreacă lucrurile. Numai că va trebui să fim atenți, când se va înălța la ceruri să nu ne fure milioanele din Casa de bani.

BIOLOGUL : Am găsit. Am găsit și frânghie și piroane. (le aduce)

CERȘETORUL : Nici o grijă , maiestate. Le vom păzi ca pe ochii din cap !

BIOLOGUL : Mai întâi o să legăm crucea cu frânghia. (se apucă să fixeze crucea de cutia de lemn) Și după asta o să batem și cuiele.

CERȘETORUL : (Vulturului) Mai ține-o, mai ține-o, nu-i da drumul încă, domnule Vultur regal !

REGELE : (îl privește și el impresionat pe Iisus. Își face cruce și se roagă) Tatăl nostru Carele ești în ceruri, Vie Împărăția Ta, sfințească-se numele Tău...

BIOLOGUL : Acum am terminat. Dați-i drumul. (cei trei se dau câțiva pași înapoi, îl privesc înfiorați pe Iisus, cu o spaimă amestecată cu venerație încep să se închine) Slavă Ție, Doamne Iisuse Christoase...

CERȘETORUL : (ca și cum s-ar descoperi în fața lui Iisus, îngenunche) Doamne Dumnezeule, Isuse Hristoase, Ție ne închinăm (se închină) și ne rugăm: scapă-ne, Doamne, pe noi și ne izbăvește ! Ai milă de noi și ajută-ne să biruim !

MARIA : (se roagă în genunchi la picioarele crucii, acum izbucnește în hohote de plâns)

REGELE : (impresionat, îngenunchează și el. Ceilalți oameni îl urmează) Doamne Dumnezeule, Iisuse Christoase, slavă Ție, Doamne Dumnezeule ! Apără-ne pe noi și Regatul nostru, de toți cei care vor veni asupra noastră, să ne ia Regatul și Tronul ! Slavă Ție și mărire Ție, iartă-ne pe noi, păcătoșii, și ne izbăvește !

REGINA : (în genunchi, uimită, iluminată) El este ! Chiar El este, Domnul nostru Iisus Christos, Fiul bunului Dumnezeu ! (ridicându-și brațele) O, Doamne, cum să Te cuprind, să mă înalț cu Tine la ceruri ! Slavă Ție și mărire Ție, Doamne, Iisuse Christoase ! (se târăște în genunchi către cruce. Ajunsă la picioarele Mântuitorului începe să-i sărute pătimaș picioarele. Ceilalți o privesc uimiți, pătrunși de starea mistică și de spaima care i-a cuprins pe toți. Toți, căzuți în fața Fiului Lui Dumnezeu, se închină cu evlavie, murmurând rugăciuni)

REGELE : (închinându-se zelos) Slavă, Ție, Doamne Dumnezeule ! Slavă, Ție, Doamne Iisuse Christoase! Ajută-ne pe noi și Regatul nostru, ferește-ne de dușmani și de spiritele rele, și apără-ne pe noi, păcătoșii, și ajută-ne să devenim cel mai mare și cel mai puternic Imperiu din Lume. Să devenim Imperiu, Doamne, (apăsând, strigând) cel mai mare și mai puternic Imperiu din câte s-au cunoscut până acum în istorie !

VULTURUL : (iluminat, în extaz) Se înalțăăăă! (fericit) Se înalță la ceruri ! Priviți-L cum se înalță la ceruri ! (urlând de fericire) Se înalțăăăăă!

REGINA : (privind în sus, fericită) Se înalțăăăă ! (îngrozită) Într-adevăr se înalță la cer ! (apoi iar fericită) Am văzut înălțarea la cer a lui Iisus Christos !

BIOLOGUL : (îngrozit și totodată fascinat) Se înalță ! (își face cruce) Doamne Dumnezeule, ai grijă, Doamne, de lumea aceasta ! Si de mine, păcătosul și nefericitul, care am făcut degeaba umbră pământului !

VULTURUL : (s-a ridicat în picioare. Urmărește cu privirea pe cer) Gata, s-a înălțat ! S-a dus ! este în cer acum. (începe să dea din aripi) Acum o să mă înalț și eu. (tare, fericit) Eu sunt Vulturul ! (ca un lamentou) Mă voi înălța și eu pe urmele Lui, ale Domnului nostru Iisus Christos ! (dă din aripi cu putere. Se îndepărtează. Acum a dispărut în ceață)

BIOLOGUL : (privește pierdut) O, Doamne! Slavă, Ție, Doamne Dumnezeule !

REGELE : (însăpăimântat, se roagă întruna) Doamne Dumnezeule ! Ție ne rugăm, păcătoșii ! Înalță, Doamne Regatul nostru ! Fă-l mare, fă-l puternic, Doamne Dumnezeule !

REGINA : (privind în sus, se ridică iluminată, amețită. Ca o somnambulă începe să dea din aripi) Simt cum mă înalț, Doamne Dumnezeule ! (iluminată) Simt cum mă înalț. (zboară, dă ocol Casei de bani, crucii pe care este răstignit Iisus Hristos) Doamne ! Ce minunat este să zbori ! Să zbori... Să zbori...În curând, înălțându-mă pe urmele Lui voi ajunge și eu la Dumnezeu ! (din ce în ce mai slab pentru că se îndepărtează până când va dispărea în ceață)

MARIA : (hohot sfâșietor de plâns. Așa în genunchi cum se găsește sărută înfocată crucea)

REGELE : (descoperă îngrozit absența Reginei) Unde e Regina? (privind în sus îngrozit, și totodată cu chipul iluminat) S-a înălțat la cer ! (se ridică în picioare privind în sus, apoi în în lături) S-a dus . (în extaz) A trecut dincolo de cer...

BIOLOGUL : (privește și el în sus) Da, Maiestate... (plânge) L-am răstignit pe Iisus... Am fost niște ticăloși...și acum El s-a ridicat la cer.

REGELE : (grav, trist, meditând) Nu plâng, dragul meu, așa trebuia să se întâmple ! (plânge) Vai, ce o să ne facem noi acum ! (plânge) Ce o să ne facem noi acum, fără Domnul nostru Iisus Christos ! (tare, mândru) Binecuvântat și slăvit să fie în vecii vecilor!

CERȘETORUL : (ochii i-au căzut din nou pe barca de metal aruncată pe maidanul de gunoi) Barca! A venit barca lui Noeee! (tare) A venit barca lui Noe !

REGELE : (trist) Acum trebuie să ne pregătim să întâmpinăm Potopul. (privește îngrijorat văzduhul întunecat)

BIOLOGUL : (foarte îngrijorat. Departe se aud sinistre urletele hienelor) Va fi un Potop și mai mare, Maiestate ! Se vor despica cerurile și vor curge apele nouă ani, nouă luni, nouă săptămâni și nouă zile ! Nouă milenii, nouă sute de ani...

REGELE : (întunecat) Da, așa se va întâmpla! De aceea trebuie să pregătim corabia.

CERȘETORUL : Da, Maiestate. O aducem și o pregătim. (se repede să aducă barca. O va târî cu mare greutate până în apropierea Casei de bani)

REGELE : (grav și preocupat se urcă pe Casa de bani. Tare) Acesta este Tronul meu! Tronul unui mare rege! (inspirat) Acum va veni Potopul. Noi vom intra în corabie și vom scăpa. (urlând, gest) Celelalte Regate însă vor fi rase de pe fața pământului. (triumfal) Și atunci noi vom fi singurul Regat care va stăpâni pământul. Noi vom fi Poporul cel mai fericit al lui Dumnezeu ! Cel care va stăpâni peste toate Regatele și peste toate întinderile ! Iar eu voi fi Marele Rege care va domni peste toate noroadele și dobitoacele ! (Cerșetorul s-a apropiat tiptil pe la spate, îl lovește cu sete, icnind. Se aude sec geamătul Regelui, care pentru moment va holba ochii mari, albi, nefiresc de albi. În clipa următoare capul îi va cădea în piept, iar trupul, aplecându-i-se în față, se va prăbuși peste Casa de bani)

CERȘETORUL : (cu o mișcare avântată se va urca pe Casa de bani. Este un nebun fericit. În primul moment privește încurcat, uimit, câmpul acoperit de ceață. Chipul îi devine

iluminat) Doamne ! Este adevărat ! (tare, urlând) Este adevărat ? Te întreb, Doamne, dacă este adevărat ? (o pală de vânt trece pustie peste maidanele de gunoi mișcând bălăriile, hârtiile, ciulinii, încolo și înapoi. Cerșetorul devine atent, ciulește urechea)

CERȘETORUL : (ducându-și palmele pâlnie la gură) Hei, oameni buuuuni ! Eu sunt acum Regele vostru ! Eu sunt acum Regele voooostru ! Sunt un Rege mare și bun! În curând va începe Potopul ! (Biologul îl privește îngrozit, ca și cum ar vrea să se ascundă, să intre în pământ) Dar numai eu, numai eu mă voi urca în Corabie. (apăsător, rar) Nici Noe nu se va urca în Corabie, căci îl voi omorî !

BIOLOGUL : (brusc începe să chițcăie ca un șoarece, sare în picioare speriat, aleargă dând din aripi) Acum zbor ! Acum zboooooor! (gâfâind) Iată, zbor ! Pot să zbor ! (se oprește uimit) Ce bine e să zbori ! Parcă te-ai risipi în văzduh. Simți o bucurie ca și cum te-ar gădila cineva ! (dă din aripi, alergând ca o pasăre care își ia zborul. Râde, fericit. Întorcându-se către Rege) Acum mă voi înălța la cer, Maiestate ! Și voi fi fericit ! Voi fi cel mai fericit om de pe pământ ! Acum trebuie să mă înalț la cer înainte de a veni Potopul ! (pornește din nou dând din aripi. Urlă fericit) Mă înalț ! Mă înalț ! (dă din aripi cu putere. Dispare în ceață luând-o peste câmp)

REGELE : (care l-a privit uimit, a devenit trist) Acum va veni Potopul. Când îl voi întâlni pe Noe, o să-i sfârșim și o să-i scufund Corabia... (ca și cum s-ar jeli) apoi voi ajunge pe Muntele Ararat...(vântul începe să sufle din ce în ce mai tare. Din cer cad rar picături mari și roșii de ploaie)

REGELE : (privind în sus, îngrozit) Acum începe Potopul...(se închină speriat) Doamne Dumnezeule...ajută-mă să scufund corabia lui Noe, și să ajung cu bine pe muntele Ararat (vântul suflă din ce în ce mai tare șuierând, rece, evocând un spațiu pustiu, înfricoșător. Regele mai privește o dată în sus îngrozit. Apoi coboară de pe Casa de bani)

REGELE : (aproape de barcă) Acuma trebuie să intru în Corabie. Să închid bine toate ușile și toate ferestrele, toate geamurile. Tremură îngrozitor. I se aud dinții clănțănind. Așa chircit cum șade în barcă privește ca un șobolan speriat, undeva în fața lui. Vântul șuieră acum și mai tare, sinistru, asurzitor, răscolind gunoaiele, hârtiile, zdrențele)

Sfârșit

Iulie 1984

OAMENI DE CULTURĂ DESPRE ȘTEFAN DUMITRESCU

“Am citit piesa d-voastră de teatru “Râsul” și am găsit-o originală, interesantă și amuzantă! Sunt alături de dumneavoastră. Vă voi ajuta să spargeți crusta indiferenței. Intenționez să o dau la Theatre de poche, înființat de Eugen Ionesco, unde și-a jucat piesele lui de teatru și în virtutea cărora a ajuns membru al Academiei Franceze. De-asemenea, mă gândesc să o dau unui actor, foarte cunoscut în Franța, care stăpânește în mod desăvârșit arta de a râde.”

Celestin Duca. 16 iulie 2000. Paris.

“Înțeleg de ce acum treizeci de ani Teatrul Mic a pus piesa (piesa de teatru “Râsul” nu) la sertar. Desigur i-a speriat –pe atunci, stilul modern al piesei –și își făceau gânduri despre posibilele aluzii și comparații cu prezentul.”

Liviu Ciulei. 20 iulie 2000.

“Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic literar, filozof, analist politic, omul acesta atât de cuminte cu o expresie de copil care se miră veșnic, este una dintre cele mai ardente și mai neliniștite conștiințe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaște cu adevărat, în toată adâncimea și profunzimea operei lui pe Ștefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei. La sfârșitul acestui veac, Ștefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române împlântat adânc în universalitate. L-aș compara cu Mircea Eliade, dacă nu aș ști, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ștefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuși.”

**Francesca Pini, critic literar, coperta a IV-a
A cărții Matca ancestrală. 1993**

“Dacă citind versurile lui Ștefan Dumitrescu rămânem undeva între real și ideal, lecturând romanul său “Delirul”, continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiați de talentul și originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit și îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată.

Dumi Nedelcu, revista “Realitatea”, Galați, iunie 2000

“ Ștefan Dumitrescu.În tot ce faceți și gândiți aveți mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceți școală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăți de spirit la fel de durabile ca și cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte pecuniar ca să găsiți o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiți. Singura soluție ar fi să vă adresați unei edituri ca Humanitas, care ar putea să fie interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră”

Ion Zubașcu, scriitor, revista “Expres-Magazin”, nr 4, 1993. Text apărut pe coperta a IV-a a cărții “Eminescu-un Iisus al poporului român” și pe coperta a IV-a a cărții ”Dicționarul complet al dramaturgiei lui I. L. Caragiale”, 1998, de Ștefan Dumitrescu